

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

בס"ד

208

י' שבט תשע"ח
פרשת בשלח

זמני השבת

יציאה	כניסה	ירושלים
17:47	16:32	17:49
		תל אביב
		17:47
		חיפה
		16:36

12

מחשבים מסלול מחדש

שירות לאומי - כן או לא? /

הרב אליעזר מלמד, הרב חגי לונדין, שר שלום גרבי

8

יפה וגם פורחת

חקלאות קדושה בארץ ישראל, מרמת הגולן ועד חוות גלעד

שנה חלפה, געגועים לעמונה

שליחות לא דיפלומטית

בפמלייתו של מוישי הולצברג נכחו מלבד סבים וסבתות, גם שני ראשי ממשלה / עמ' 14

כשנכנסתי לחדר המבצעים של היצר הרע / צבי יחזקאלי עמ' 4 הרב שמואל טל עמ' 25

אני הולכת ברחוב. במדרכה יש בור עמוק. אני נופלת / הרב יונתן זקס עמ' 25

הרבי שלא נכנע / הרב עדין אבן ישראל בהתוועדות לרגל י' שבט עמ' 30

כרמי גת

נסו דירה משלכם!

1-700-500-555

www.bemuna.co.il

באמונה
מוניח אבן קבוצה

קהילת כרמי-גת
התחברו ויהיה לכם כוח
עושה מעשה

תכלת
מטקעים בגו'ר'ן כנח

דירות 3 חד' 840.000 ₪
ב- סופי מחיר

לא מחכים לכחלון

רוצים תשובה? נראה כאן

סרקו את הקוד
וצפו בסרטון

**"אין גבול לזכות המסייעים
למוסד קדוש זה"**

הרב חיים שלום דייטש שליט"א
אני מתפעל כל פעם מחדש לראות, שאף שלא
היה לתלמידים אלה חינוך דתי מצד הבית
והסביבה, הם מקיימים עתה את התורה בחיות
ושמחה פנימית.
אין גבול לזכות המסייעים למוסד קדוש זה."

**"אני צופה להם
עתיד גדול"**

הרב יעקב אריאל שליט"א
"אני רואה את עצמי שותף גדול בכל הפעילות
הזו וצופה להם עתיד גדול מאד.
אני קורא לכל אחד ואחת להרים תרומה
ל"נהורא". וכל המסייע למפעל הגדול הזה יבורך
מן השמיים ככל מילי דמיטיב."

**"אין דבר יותר גדול
מקירוב
לבבות"**

הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א
"אין דבר יותר גדול מקירוב לבבות ולכן אני מאד
מאד מבקש לעזור ל'נהורא', הארגון שמקרב
לבבות בדרך הנכונה עם כל הלב והנפש. וכל מי
שתורם נהיה שותף במצווה הזו ועליו נאמר: עץ
חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאושר."

בציון עשור לפעילות הארגון 'נהורא' במרכז העיר רמת גן, בקירוב יהודים רבים לתורה
ומצוות, ובליווי והעצמה של בעלי תשובה, אנחנו יוצאים בע"ה לקמפיין התרמה רחב
היקף כדי לחזק את הקיים - ישיבה, מדרשה לבנות, פרויקטים ללימוד יהדות
לסטודנטים וחייילים ועוד - וכדי לפתוח תכניות חדשות.

תרומתך חשובה לנו מאד 03-5740007 NEHORA.ORG.IL

* התרומות מאושרות לפי סעיף 46 לפקודת מס הכנסה.

נראה כאן
מובילים דור חדש של תשובה

אתה לא צריך בועה

בוא לשילובים הר ברכה

תכנית שילובים הר ברכה
נותנת לך מעטפת תומכת מושלמת

תואר . בית מדרש . מלגה
כא מה לאתה צריך כדי להצליח

רוצה לדעת עוד? yhb.org.il/shiluvim

הרב יזהר אשור 052-8319977

התכנית מוכרת כנקודות זכות בלימודי מורשת ישראל

צבי יחזקאלי

בזוויות האלה אתה נצפה לרגע בלי הגנות, פחות מנומק מכמו שאתה בדרך כלל חושב שאתה, ובעיקר מגלה עוד משהו

חדרי תדרוך

אותנו ואפילו בהתבודדות האחרונה התחלתי להיכנס למבט של... איך היצר הרע מסתכל. עוזב רגע את המבט שלך ותסתכל עליו, תלמד את המבט שלו. בזוויות האלה אתה נצפה לרגע בלי הגנות, פחות מנומק מכמו שאתה בדרך כלל חושב שאתה, ובעיקר מגלה עוד משהו על הפעולות שלך. משהו טוב, דווקא. המבט מבחון לעיתים מכניס לפרופורציה. נכון שיש דברים שליליים שאני לא רואה על עצמי ודווקא הסביבה משקפת לי, אבל יש גם המון טוב שאני לא רואה.

פשוט משתומם

כשנכנסתי לחדר המבצעים של היצר הרע, אל התדרוך היומי של זה שממונה להפריע לי בחיים, גיליתי פתאום שאני יכול להבין את מה שהוא עושה לי עוד לפני שהוא עומד לעשות את זה. אני רואה כמה לפעמים אני לא מייחס לו כוחות והוא מנצל את זה. אני רואה כמה פעמים אני עושה איתו עסקאות קטנות וסודיות, שאפילו לעצמי לא גיליתי.

אני רוצה לראות את מעשיי מכל כיוון כדי להיות טוב יותר. עשרות חדרי מבצעים ותדריכים קיימים בשמיים, אצל הילדים, החברים ובן או בת הזוג. ביקור קצר דרך המסכים שלהם יעזור מאוד לי, וגם להם. זה נשמע מפחיד אבל בדרך הזו מגלים גם הרבה טוב, תמימות ורצון שיש לכל אחד מאיתנו. "הלל אומר: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו". הנה הזמנה רשמית להחליף נקודת מבט.

עומד אדם ביער ולפתע פורץ בצחוק, לרגע הוא שותק ונבוך ואחר כך הוא פשוט משתומם. מה קורה שם? הוא רואה את אותו אדם המכונה עצמו, דרך משקפת אחרת. הוא חוזר אחר כך לעצמו טוב יותר. הוא קיבל ויזה קצרה לצאת ממצרים לכמה דקות כדי להבין שזה אפשרי.

אדם עומד מול השמיים ומנסה לראות איך הוא נראה משם. הקדוש ברוך הוא מסתכל לי אל תוך הלב ויודע את הכל, אז למה הוא צריך שאני אדבר ואספר לו את כל מה שעובר עלי בהתבודדות? בעיקר כדי שגם אני אצא קצת מעצמי ואראה את המציאות הזו במבט שהוא איפשהו בין האדם לאלוהים. לצאת, להחליף זווית, לספר שוב מה קרה בוויכוח האחרון שלך בעבודה או עם האישה, לעשות תשובה בלי מבוכה ואז לקלוט: אהה, כך אני נראה? אחת הדרכים הנפלאות כמעט בכל תחום היא היציאה מעצמך אל המבט האחר. עצור לרגע ותחשוב איך אתה נראה בעיני הילדים שלך? איך כל התנועות שלך מתפרשות בעיניהם? האם דרך החינוך המנומקת שלך, המעשים, הדיבורים, כולם עוברים אליהם כמו שאתה חושב. הרי ברור שלא. לפעמים אתה חושב שאתה מציב גבולות והם רואים לחץ. לפעמים אתה חושב שאתה נותן מענה לילד שדורש תשומת לב, והוא אמנם מגיב כמו שרצית אבל בפנים הוא אומר לעצמו: עדיין לא רואים אותי. ניסיתי לדבר עם אשתי על בעלה בגוף שלישי. איך הוא? איפה הוא נוכח ואיפה הוא חושב שהוא נוכח. והתמונה, איך לומר, שונה לגמרי ממה שהוא חשב שהוא.

עוזב לרגע

לא מדובר כאן על האני החיצוני שלי אל מול האני הפנימי שלי, אני מדבר על מערכת אחרת. מערכת שאומרת: רגע, אתה יכול לקבל הזדמנות לראות את עצמך לא בעיניים שלך, כדי שאחר כך אתה תראה את זה בתמונה מלאה. הרי אנחנו מחפשים את התשובה, ורוצים לעשות תשובה על תשובה כדי להתקרב אליו יתברך, כדי להיות יותר בצד האמיתי שלנו. בואו תחשבו רגע איך הילדים שלנו רואים אותנו ואיך האישה רואה את בעלה, איך השם רואה

הצמח צדק מסרב לברך את חסידו, ונתינת אוכל לעני הצילה מגיוס לצבא

"פועל אדם ישולם לו":

אנשי ויטבסק היו ידועים כקמצנים בענייני צדקה. אוכל הם היו נותנים לעניים, ואילו כסף לצדקה - היו נותנים רק בהכרח.

פעם אחת בא חסיד אחד מויטבסק אל הצמח צדק וסיפר שבנו יחידו צריך לעמוד לצבא הרוסי, ואותה שנה הייתה קשה מאוד, [עוד כדי כך] שאף בניס יחידים [להוריהם] נלקחו לצבא, ובקש החסיד את ברכתו של הצמח צדק.

ענה לו הצמח צדק: "אינני יכול לעזור לך במאומה". החסיד הפציר כמה וכמה פעמים ותמיד קיבל אותה תשובה. נכנס החסיד אל הרבי מהר"ש, ש[נהחסי] היה מקורב אליו, וסיפר לו ככל האמור. נכנס הרבי מהר"ש אל אביו הצמח צדק וביקש עבור החסיד. ברם, גם לו ענה הצמח צדק אותה תשובה שאינו יכול לעזור לו במאומה.

נפש תחת נפש

יומיים לפני מועד התייצבותו של הבן יחיד לצבא, שלח החסיד שליח מיוחד אל הרבי מהר"ש, בבקשה שינסה עוד הפעם לבקש עבורו אצל אביו הצמח צדק.

מכתבי רבי יוסף יצחק שניאורסון

הצלה בזכות מצוות הצדקה

ענה לו הצמח צדק: "מה אתה רוצה, אין באפשרותי לעזור לך", וביקש את המהר"ש להביא לו מדרש נחומא. הצמח צדק פתח את הספר בפרשת משפטים על הכתוב "אם כסף תלוה": "ה' חונן דל, אמר רבי פנחס הכהן וכו' אמר הקדוש ברוך הוא: נפשו של עני היתה מפרכסת לצאת מן הרעב ונתת לו פרנסה והחיית אותו, חיך שאני מחזיר לך נפש תחת נפש - למחר בנך או בתך באין לידי חולי ולידי מיתה ואזכור אני להם את המצות שעשית וכו' שאני משלם לך נפש תחת נפש".

הרבי מהר"ש תמה על כוונתו של הצמח צדק בהראותו לו מדרש זה.

המעלה במעשים ופעולות טובות

כעבור כמה ימים נתקבלה ידיעה שבנו של החסיד שוחרר בלי כל סיבה, והצמח צדק היה מאוד מרוצה מכך. הרבי מהר"ש רצה לדעת מה עומד מאחרי ההתרחשות הזו. באותו זמן היה עליו לנסוע לויטבסק אל הרופא היבנטאל, והורה לבעל העגלה שיביאהו אל החסיד.

כשהתראה עם החסיד בקשו המהר"ש לספר לו מה אירע ביום התייצבות הבן לצבא, ענה לו החסיד שאיננו יודע [על משהו מיוחד]. ביקש המהר"ש שישאל את אשתו, ואף היא ענתה שאיננה זוכרת, אולם תקף נזכרה שבאותו יום נכנס יהודי עני לביתם וביקש לתת לו לאכול דבר מה. תחילה השיבו לו שטרודים הם במאוד, הולכים הם לבית העלמין לעורר זכות אבות על בנם יחידם ואין להם זמן להתפנות אליו.

העני הפציר בהם באמרו שזה זמן רב שלא אכל, הוא רעב מאוד וכיצד לא נותנים ליהודי עני לאכול. מכיוון שבבית הכינו אוכל רב ובגלל העגמת נפש שלהם לא יכלו לאכול, נתנה האישה לעני לאכול לשובע ומכל טוב. מששמע המהר"ש כך, הפסיק ואמר: "זה כבר מספיק..."

מכך אנו למדים שכל פעולה טובה מביאה תועלת מרובה, וזה מורה על המעלה הנפלאה של מעשים ופעולות טובות בפועל ממש.

(ספר השיחות הית"ב [המתורגם] ע' קא ואלך)

06:45

עם המחנך
בעבודה בשדה

14:32

עם המחברת
בשיעור מתמטיקה

ההרשמה לימים
הפתוחים בעיצומה!

רגבים בנגב:
29.1 י"ג בשבט | 15.2 לי בשבט
רגבים בגולן:
4.2 י"ט בשבט | 11.2 כ"ו בשבט
רגבים בעמק:
7.2 כ"ב בשבט | 14.2 כ"ט בשבט

נושמים חקלאות מצמיחים ערכים

רשת רגבים על שלוש שלוחותיה, מזמינה אותך להירשם לשנת הלימודים תשע"ט לחוויה מאתגרת המשלבת לימוד תורה, עבודה חקלאית ובגרות מלאה בתנאי פנימייה מלאים. ההרשמה לבוגרי כיתות ח' בלבד.

רגבים

רשת חינוכית חקלאית
מבית רוח הגולן ע"ר

רגבים בנגב טל: 08-8662350 | נייד: 050-3177779 | klita.regavimbanegv@gmail.com
רגבים בגולן טל: 04-9113364 | נייד: 050-3177779 | klita.regavimbagan@gmail.com
רגבים בעמק טל: 04-6078717 | 3570622@gmail.com

פרץ איינהורן

סיפורי מעשיות משנים עכשוויות

ברוך השם הצימאון לאלוקים של כל המפקדים והחיילים הולך וגובר מיום ליום. רואים את הגאולה בעיניים ושומעים אותה באוזניים. זה פשוט פלא אלוקי.

איך המבט של תורתנו הקדושה נותן לנו חיים, אשרינו! כמו שכתוב בגמרא:

“בעקבות משיחא חוצפא יסגא, היוקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינות ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והגליל יחרב והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מגול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו, ועל מי יש לנו להישען על אבינו שבשמים” - פשוט רואים את הגאולה בעיניים, כל מה שחז"ל הקדושים כבר ראו לפני כאלף וחמש מאות שנה שנה והכינו אותנו לכך, ממש קורה לנגד עינינו ומושמע לאוזנינו: הטמאה, החוצפה, מחירי היין, המילקי והדירות והאמת נעדרת ויראי חטא נמאסים - ברוך הוא וברוך שמו - מה זה? גאולה! עקבות משיח!

באמת כל מה שמפורסם בחדשות, הכל הכל ממש ישנות, אבל רק מי שמחובר לחז"ל הקדושים יודע זאת ומקבל כוחות ממציאות שרוב העולם ואפילו חלק מ ישראל קדושים נחלשים ממנה וכמעט שמתאישים ממנה.

ממש חסד השם יתברך עלינו, על מי שלומד את התורה הקדושה ודבוק ממש בתלמידי חכמים, כך שלאט לאט זוכים להסתכל על העולם כולו ועל האנשים כולם מתוך מבט של תורה. “ותרגילנו בתורתך” - עושים תרגילים כדי להיות כל הזמן בתורתך. הוודאות שיש לנו מדברי נביאים אמת, כמו שאנו זוכים לשמוע את המברך את ברכות הפטרה: “ודבר אחד מדבריך אהור לא ישוב ריקים!!!” רק מי שקשוב באמת זוכה לקבל כוחות מדברי הנביאים. רק תלמיד שיש לו עזות דקדושה ונלחם על חלומותיו להיות דבוק ברבותיו ולשאוב ולינוק מהם דברי אלוקים חיים בכל מחיר - רק הוא יצליח לקבל כוחות מהטוב העתידי האדיר והצפון המובטח לנו מדברי נביאים כבר עכשיו, בהווה, בזמן שהרוב מכוסה וגראה רע, ובאמת המצב נראה קשה ומסוכן ומורכב, והרבה פעמים לא כל כך רואים את הטוב העתידי מתקרב, ולפעמים מיום ליום המציאות יותר לוחצת ויותר נוקשה ויותר נעשית שחורה...

חייבים להיות בכוננות!

כל חייל צריך לצלם את סוף מסכת מכות ולניילן את הצילום ולהכניס לפק"ל כיסים ולינוק כוחות מרבי עקיבא - בפקודה! !

“כשהיו רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא מהלכים בדרך ושמעו קול המונה של רומי מפלטה מאה ועשרים מיל, התחילו בוכין ורבי עקיבא משחק. אמרו לו: מפני מה אתה משחק, אמר להן: ואתם מפני מה אתם בוכים... לכך אני מצחק: ומה לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על

אחת כמה וכמה. שוב פעם אחת היו עולין לירושלים, כיוון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם. כיוון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ורבי עקיבא מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק, אמר להם: מפני מה אתם בוכים... אמר להן, לכך אני מצחק עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא ניחמתנו, עקיבא ניחמתנו! הדרך עלך ודעתך עלך - נחזור על הגמרות האלה אלף פעמים עד שהדעת שלנו חזיה מיזשבת לגמרי, ונצליח לקבל כוחות מרבי עקיבא בחוץ ומתוך כל הקשיים וכל הסיבוכים וכל ההתמודדויות והניסיונות! גשם הצבא והמפקדים והחברים שלנו מהפלוגה, מהמחלקה, מהכיתה ומהצוות מעמידים אותנו בהם יום ויום ושעה שעה.

ונתפלל להשם יתברך שיתן לנו כוחות להיות כרבי עקיבא, לנחם את כל הסובכים אותנו ולהפיץ אמונה וטהרה במחנה הצבאי ולתת לכולם ביטחון מלא וודאות מוחלטת בטוב השם יתברך, ושיש מנהיג לעולם והכל הולך אל הטוב השלם.

אחים אהובים,

לא נשאר אתכם רק עם תורות ותפילות, גם נספר לכם שיש ממש ניצוצי אורה שנחשפים בכל יום, וממש אשמח לשמוע עוד סיפורים, כי אני בטוח שיש מלא:

במילואים האחרונים שלי, ביום שישי בצהריים, הגעתי לקבוצת מילואימניקים שהתקבצה יחד, אני מאוד אוהב להתערבב עם החברה, לשמוע אותם ולספר להם דברי תורה וסיפורי הרב קרליבך ופרשת שבוע... בקיצור, התחלתי לשבת עם אותה קבוצה, דיברנו קצת, ובורימה טבעית הזכרתי דברי תורה, ופתאום אחד המילואימניקים צועק לי: “לך מפה!” ככה בפנים! אמרתי לו: “אחי אהובי, מה קרה?” הוא ענה לי: “אני לא רוצה לשמוע דברי תורה, אני אח של היטלר”. עניתי לו: “איך יכול להיות שאתה אח של היטלר, אתה הרי תימני?” הוא ענה לי: “לך מפה, אין לי כוח אליך”. טוב, נפרדתי מהחברה לשלום וקיוויתי והתפללתי להשם יתברך שבהמשך השבת עוד אתפוס את התימני הזה לשיחה. נכנסה שבת קודש, ברוך ה' היה מניין מכובד ושרנו בהתלהבות את קבלת שבת, ופתאום, באמצע “לכה דודי”, מי נכנס לבית הכנסת?

אח של היטלר. אותו תימני צדיק.

עשיתי לו שלום והוא בא להתיישב לצדי.

עוד סיפור אחד:

יש לי חברים בגולני שזכיתי לעשות איתם שבת בבא"ח. מפקד המחלקה שלהם - קצין דרוזי. החברים שלי הזמינו אותי לשלושה סיומי מסכתות בפלוגה. ברוך השם נעשו כבר למעלה משלוש מאות סיומי מסכתות של חיילים במהדורות גמרות כים המיוחדת שהוצאנו לחיילים.

הגעתי ליום והקצין הדרוזי ניגש אלי ושאל: “על מה החגיגה?” הסברתי לו בקצרה והוא אמר תודה, ואחר כך אמר לכל החיילים של המחלקה: “אני מבקש מכם לכבד את הסיום מסכת, נשמח ביחד עם החברים שלנו”. היה סיום נפלא וכל הפלוגה רקדה ביחד בהתלהבות של קודש, ואחר כך התחילו לשיר: “צמאה, צמאה, צמאה, צמאה לך נפשי, כמה, כמה, כמה, כמה, כמה לך בשרי”. הבייני"שים הצדיקים לימדו את כל הפלוגה את השיר, וכל הפלוגה שרה בהתלהבות, זה היה פשוט מרגש במיוחד הקצין הדרוזי, הסתכלתי עליו ואמר את המילים וקופץ: הייתי בהלם - ימות המשיח!

סיפור לי סיפור נוסף על אותו קצין: הוא תמיד שואל את החיילים הבייני"שים: הכל בסדר? נותנים לכם לקיים את כל ההלכות? משהו חסר לכם? ופעם אחת הוא ראה את אחד הבייני"שים רץ עם תפילין מאחורי הגב, אז הקצין הדרוזי צעק לו: “היי, חייל, בוא הנה! נשק מקדימה!!!” - פלאי פלאות! הדרוזי הזה פשוט קלט שהתפילין זה הנשק שלנו, של ישראל קדושים.

חזק ונתחזק למען שמו באהבה!

לפרטים:
 הרב אורי גנץ
 055-6690405

כולל הדיינות
בישיבת רמת השרון
מרחיב את
שורותיו

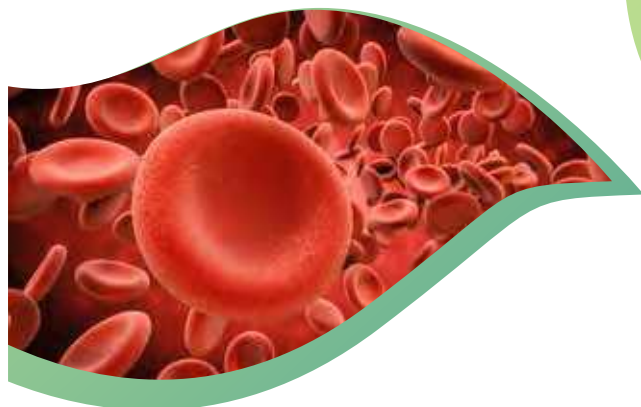
מתחילים חושן משפט
 חלק א' בזמן קיץ

ניתן לפנות גם במייל:
 yrfhasharon@gmail.com

כשלרופא שלך אין תשובה

לצרבת
לבחילות
לכאבי בטן
לריח רע מהפה
לגזים
לחוסר ברזל
לחוסר B12

אז מכון הניג מתחיל לטפל

הליקובקטר, החיידק הנפוץ בעולם, גורם לתסמינים:
צרבת // כאבי בטן // B12 נמוך // ברזל נמוך // ריפלוקס // ליחה מרובה
// מתח נפשי // נקודות אדומות על הגוף // גזים // רגישות למזון //
יציאות לא סדירות ועוד.

אם הינך רוצה להיפטר מהתסמינים וגם משורש הבעיה - כדאי לך לפנות אלינו לייעוץ. במקרה שהחיידק שלך נחשף לאנטיביוטיקה יתכן שפיתח כבר סבילות, ויתכן שאף לא ניתן לזהותו בבדיקת נשיפה שגרתית. חבל לסבול אפילו דקה מיותרת.

אבחון גוף-נפש מקצועי | שטיפת מעיים | טיפול רגשי | הומאופתיה | חנות טבע ייחודית
הניג - גברים, נשים וילדים. רח' מסילת ישרים 7, ירושלים. www.henig.co.il

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109

לעבודה ולשמרה

חקלאות הקודש בארץ הקודש, לכבוד ראש השנה לאילנות

עבודת ה' בעבודת האדמה

משה עופר

רגבים בגולן

א - "אדם לעמל יולד" - עבודת האדמה כרוכה בעבודת המידות בחיים יש להיות במצב של עמל על המידות שלך.

בעבודת האדמה אני פוגש את עצמי, עובד מול עצמי על עולם המידות שלי: על כוח ההתמדה, על מידת האחריות, חריצות ומוסר עבודה. על יושר כלפי עצמי וכלפי החקלאי המעסיק, לעבוד במיטב יכולתי כל יום מחדש. "בכל כוחי עבדתי את אביכן" אומר יעקב אבינו, ומכאן נלמדות הלכות שכיר יום ומחויבותו בעבודה.

נער, אדם, בעמל יומו בונה את המסוגלות והאמונה בעצמו וביכולותיו. מגלה את הכוחות הגדולים שזיכה אותו הבורא ודורש מעצמו יותר. בביאור "מפסידי הזריזות" כותב הרמח"ל במסילת ישרים: "ואמנם צריך שידע האדם כי לא למונחה הוא בעולם הזה אלא לעמל וטורח, ולא ינהג בעצמו אלא מנהג הפועלים העושים מלאכה אצל משכיריהם... כדרך יוצאי הצבא במערכותיהם, אשר אכילתם בחיפזון ושנתם עראי, ועומדים תמיד מוכנים לעת קרב ועל זה נאמר: 'כי אדם לעמל יולד'... ויהיה רחוק מן המנוחה וקרוב למלאכה ולעמל, ויהיה נכון לכו בטוח בה".

ב - "אשר עשה האלוקים את האדם ישר והמה ביקשו חשבונות רבים" (קהלת)

אנו מאמינים שמפגש האדם עם האדמה, עם הטבע, יש בו מפגש עם בריאות החיים, פשטות החיים, יושרם של החיים. בעולם של היום יש נטייה לסבך דברים פשוטים. לצערנו תפיסות ישרות מתעקמות. יש

לשוב לפשטות הראשונית - אדם השב לאדמה - לעצמו הוא שב, ליושרו הפשוט, הטבעי. וממילא שב לאלוקיו. אצ"ג כתב כי "מיום ששבו לאדמה - נהיו קרובים לשמיים". כמה מדויקת הבחנה זו שכבר נאמרה קודם לאצ"ג בגמרא: "אמונת זה סדר זרעים - שמאמין בחי עולמים וזרע". הרב טאו בספרו 'נושא אלומותיו' מסביר: "העיסוק בעבודת הקרקע ובגידולי האדמה, מקרב את האדם אל הטבע, ומעמידו בכך על יסודות חייו הטבעיים, הן מבחינה פיזית והן מבחינה נפשית. העוסקים בעבודת קרקע הם אנשים בריאים בגופם ובנפשם".

ג - "אשרי מי שגדל בתורה ועמלו בתורה" לא נאמר "גדול בתורה" אלא "גדל בתורה", עמל בתורה. עיקר עבודת השם היא בגדילה המתמשכת, בצמיחה בתורה אט אט. בגדילת הנפש בתהליך ארוך וסבלני שרובו מתרחש מתחת לפני השטח. העולם שלנו כיום הוא 'עולם בהילוך מהיר', הכל כאן ועכשיו זמין, נגיש בקלות בלתי נתפסת. הכל נמצא אצלי במסך. וכולם שותפים ומשתפים בהכל.

במקום לחוות את הרגע, משתפים את האחר ואין צורך זומן להתבונן סביב. אך האמת שונה: דרך ההתבוננות בטבע, בגלוי שבו ובנסתר שבו, נבנית היכולת להתמיד בסבלנות בתהליכי גדילה וצמיחה ארוכי טווח. את אלו העניק הבורא לאדם מן האדמה, ולכן קרא לנו 'אדם' כפי שכותב הרב חרל"פ: "כל מערכת ימי החיים של האדם הם תמיד בבחינת זריעה למה שעתיד לצמוח. ועל כן הוא נקרא בשם 'אדם' על שם האדמה, שכן כל שבחה של האדמה הוא מצד הגידול והצמיחה הבאים ממנה.

וכשם שכל מה שצומח מן האדמה יש בתוכו זרע שזורעים אותו ושוב מעלה צמחים וגידולים חדשים, כן גם האדם, כל מה שמצמיא על ידי טהרת מחשבתו וכושר מעשיו, בגדר זריעה הוא, שממנה עתידים לצמוח ולפרוח גידולים חדשים עד אין סוף ואין תכלית.

וכשם שלזריעה הנתונה באדמה דרוש עיבוד ועידור, השקאה וכדומה במלאכות שבשרה שרק על ידם מתעורר באדמה כח הגידול, כן אצל האדם, הנשמה העליונה - האלוקית, מעוררת בו כח הגידול והצמיחה והעבודות הקדשות הן הן הפועלות להחיות את כח הגידול שלו,

וכשם שהאדמה מתעפשת ונאברת בשעה שמונעים ממנה את הזרע, כן גם האדם, אם לא יתאמץ להזריע ולהצמיח ולעלות מעלה מעלה בתוספת ברכה וקדושה, הרי זה עצמו הוא לו לירידה ונסיגה לאחור, שכן לזאת נקרא אדם".

בעת הזאת בחורף, לכאורה הכל רדום בטבע, אך באמת כעת מתרחשים מתחת לאדמה תהליכי הגדילה החשובים ביותר שאת תוצאותיהם נראה עם בוא האביב. ודווקא כעת נחגוג את חג האילנות כדי להמחיש את כוח הגדילה הסמויה מן העין. לא רק הפרי הסופי הינו 'סיבה למסיבה', אלא גם ובעיקר עצם התהליך, ההתגברות על הקשיים, העמל שבדרך. אשרי מי שגדל בתורה.

ד - "חקלאות ספוגת קודש" - עם ישראל הינו עם חקלאי מצוות רבות מאוד קשורות אל האדמה ותנובתה. וברור כי ייעוד מרכזי של בניו של הקדוש ברוך הוא הוא "לעבודה ולשמרה": "ויטע ה' אלקים גן בעדן מקדם" - "מתחילת ברייתו של עולם לא נתעסק הקדוש ברוך הוא אלא במטע תחילה, אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: אף אתם כשתנסו לארץ לא תתעסקו אלא במטע תחילה (ויקרא רבה כה). אנו זוכים לקיים מצוות יישוב הארץ, ואין לך דרך משובחת יותר של מצווה זו יותר מאשר בעבודת האדמה, בנטיעה ובאחיזה בקרקע.

גם במישור הלאומי הדברים ניכרים עד מאוד וגם כיום ואולי אף יותר מפעם: "היכן שתעבור המחרשה - שם יעבור הגבול". כלומר, יש כאן שילוב של קיום מצוות התורה והדבקות במידותיו של הקדוש ברוך הוא יחד עם שליחות לאומית חשובה.

באב פרויקט באויר סטופ פתחנו פארווח בשבילך מפרש באויר סטופיות מרוממת ואיכותית עם משפחות תורניות

תור עילית
מפרש עם שליחות משמחת!

מחמנות ליצור קשר לקבלת תאריכים שלונים הפתוחים שלנו!

- לינו אישי
- עשייה חברתית
- אפשרות לתכנית אלול
- סדנאות מיוחדות
- לפרטים ולהרשמה: ליאור 053-3328863
- אפשרויות לשילוב ש"ל

זוכרת את ארצי?

ישי י. מרגי

לרגל יום השנה לגירוש עמונה מוקדש לרב יאיר פרנק שליט"א ולכל תושבי עמונה הגיבורים

הזוכרת את אותו יום מר ונמהר בו ירדנו, כואבים, ממרומי ההר הזוכרת את, ארצי, כלה רבת שנים עת אל שיפולך אספת שברי בנים

זוכרת איך עלינו בגשם ובליל מבטיחים, עוד נעלה בשר ובהלל איך טיפסנו בין סלעים, לאורך הצינור איך לשירך נמתחנו למיתר בכינור

זוכרת שניגבנו מלחיך דמעות זוכרת שפילסנו דרך בין המון שמעות פעם ועוד פעם שבנו, שמנו פעמינו לחוש את פעימות ליבך, פעיות ליבנו

זוכרת כשירדנו, בדום, כאבלים מבית מאהבי היכוני במקל חובלים כשהדמעות זלגו להן לשמע בשורה על חילול שמו, וחילולך, אדמת צבי תפארה

זוכרת איך עלינו שוב, בדבקות, בתום לא יכולים להתעלם ואת הלב לסתום איך נאחזנו בציפורן, בכאב נחוש מבקשים עוד רגע את מגע קודשך לחוש

זוכרת את ארצי, או שמא כבר נשכחנו זוכרת או ששיכחו אחרוני פשעינו זכרי, וגם אם לא, נשבע לך כל אדם אם אשכחך עמונה, אשר קודשה בדם

עוד תראי, אדמת הקודש, בדברי חווה עוד תראי ושש ליבך, כן איני חווה עוד יפרח הדשא בינות שבילי הכפר ואז אלחש באהבה, הברית שוב לא תופר

נתינת מתנות עניים שבשדה במושבות

הרב דוד אייגנר

מכון התורה והארץ

אחת השאלות המרתקות שהעסיקו את אנשי המושבות בשנים הראשונות להקמתן היא כיצד לנהוג ביחס למתנות העניים שבשדה, דהיינו, לקט שכחה ופאה.

כידוע, רובם המכריע של אנשי המושבות היו אנשים חרדים לדבר ה', שששו ושמחו על כך שברוך ה' לאחר שנות גלות כה ארוכות הם זוכים לחונן את עפר הארץ, לזרוע בה, להצמיח אותה, ומתוך כך לקיים כראוי את המצוות התלויות בארץ.

תיעוד מעניין נמצא בכתב העת 'המאסף' שהוצא לאור בירושלים על ידי הרב בן ציון אברהם קואיניקה (שהיה אב בית דין של העדה הספרדית בירושלים), מטרתו של כתב העת הייתה: "לישא וליתן בהלכה בכל העניינים והדינים אשר ביישוב הארץ יסודן, בכל דיני קדושת הארץ בזמננו". בעיתון שיצא בשבט תרנ"ז מובא כך: "קבלתי מכתבו בדבר איכות ענין קיום המצוה של לקט שכחה ופאה במושבות במועדו". השאלה לעניין זה נחלקה לארבע שאלות: "א. אם אמת אשר הקולוניסטים במושבות מזלזלים במצות לקט, שכחה ופאה. ב. אם יש עניים עובדי אורח בהמושבות. ג. אם הפועלים בעצמם עניים. ד. אם הפועלים מקבלים שכר פעולתם מהברון, או שכורים הם מהקולוניסטים".

לשאלות אלו נאמרו על ידי אנשי המושבות מספר תשובות מעניינות. בתשובה מאת שניאור זלמן אליעזר גינזבורג, כורם בראשון לציון, כתב כך: "בדבר הלקט, שכחה ופאה ששאנני אדוני, הנני להציע לפניו הדברים כהוויתן בתור עד ראיה... כי ידוע אשר לא נפרט אחרי הלקט ולא יעוללו העוללות הנמצאים אחר בציר הענבים והפקר הם לכל בני המושבות והפועלים אשר אין להם נחלת שדה וכרם... בלתי אשר יביטו האיכרים לכל ישחיתו את עצי הגפן בלקטם. למרות שהאיכרים בעצמם הם עניים ואביונים הנתמכים בירי הנדיב".

בתשובות נוספות הובא שברגע שישאירו את המתנות "יבואו הערבים המלאים כילק, ויפשטו כארבה ויחריבו כל הכרם", ולכן לא משאירים את אותן המתנות בשדה.

בסיומן של התשובות מובאת תשובתו של הרב יוסף צבי הלוי, שהיה הרב של יפו והמושבות לאחר הרב קוק: "המצוות האלו המה מתנות עניים, וכמו כל הצדקות שחייב יהודי לקיים בחייו, כך גם בצדקה זו... אבל צריך לזכור שזה הוא ענין פרטי הנוגע ליחיד, ואין פה לעורר שאלות ודיני דברים, כי זה דומה ממש כמו לא עוררו שאלה, אם אנשי עיר פלוגית אוהבים לתת צדקה או לא, אם מברכים המה על ארבעת המינים או לא... כל המה אלו דברים הנוגעים לכל יחיד ויחיד, וחזקה על כל יהודי כשר, שמקיים את תרי"ג המצוות לפי כוחותיו הגשמיים והרוחניים עד שידו מגעת".

בתייעוד הזה אנו רואים פעם נוספת, כי יסודותיה של הצינונות מבוססות בצורה מהותית על שמירת תורה ומצוות ועל הרצון האמיתי לקיים בפועל את כל המצוות התלויות בארץ, גם כשהמצב הכלכלי שלהם היה מאתגר מאוד.

יהי רצון שנידבק כולנו ברצון העז לקיים ולהוציא לפועל את כל המצוות התלויות בארץ על כל חלקיהן.

תודתי נתונה לרב אברהם סוחובולסקי ולרב נתנאל אוירבך ממכון התורה והארץ על מציאת המאמר בכתב העת.

זה אנחנו!

יובל סופר

חוות גלעד

הי"ד אשר עבד את ה' בלימוד תורה מתוך שמחה ורצינות והיה מחובר לעם ישראל בכל תחומי חייו - אם בהתנדבות במד"א ואם בעזרה במאור פנים לכל הפונה אליו. המיוחד אצלו היה שגם את יישוב ארץ ישראל הוא קיים לא רק במגורים במקום שיש בו הרבה יותר מסירות נפש בגשמיות וברוחניות משאר המקומות, אלא גם בעבודת כפיים באדמה. הרב רזיאל הי"ד קיים בידי וזכה להיות הראשון ששתל כרם יין בחוות גלעד, ובמשך השנים הוא הכין בפועל את יין 'שבח הארץ'.

כתושב חוות גלעד, זכיתי בעידודו של הרב רזיאל הי"ד לשתול כרם בחווה וכן זכיתי להיות חברו ללימודים בכלל. אני רואה כמה חסר וכמה זקוקים אנו לעוד אנשים שידעו גם ללמוד תורה ברצינות, גם להיות מחוברים לעם וגם שישבו את הארץ באופן הכי פשוט של שתילת כרמי ענבים וזיתים.

ישנה נבואה מאד מפורסמת "עוד תטעי כרמים בהרי שְׁמֶרוֹן נְטַעו נְטָעִים וְחָלְלוּ". צריך לדעת שקיום הנבואה תלוי בנו שהרי הנביא אומר "עוד תטעו", משמע שצריך לקום ולטעת. כשאנחנו זוכים לטעת ולחלל בהרי השומרון, אנו מתחזקים בידיעה שהנה זכינו והנביא ירמיהו התנבא עלינו!

בראש ובראשונה יישוב הארץ בנחלתו של יוסף הצדיק הוא דבר מיוחד. אנחנו מרגישים את דבר ה' הנאמר בספר דברים "וּלְיוֹסֵף אָמַר מִבְּרַכְתָּ ה' אֶרְצוֹ", כך שהקשר הראשוני עם יישוב הארץ בנחלה זו הוא להרגיש את ברכת ה' החיה ומפעמת בפירות שאנו זוכים לטעום מטוב הארץ של נחלה זו.

כילד גדלתי ברוח תלמידי הרב קוק וצ"ל אשר האירו וחינכו אותנו שבעבודת ה' יש שלושה עמודי יסוד: התורה, עם ישראל וארץ ישראל. כשהתבגרתי, הבנתי שמעטים האנשים שמצליחים באמת לחיות ולעבוד את ה' בכל שלושת עמודי התווך האלו. לרוב, מי שמתחבר בצורה רצינית לתורה או להשפעה חיובית בעם ישראל, אין לו את הזמן ואת היכולת להתעסק ביישוב הארץ.

דווקא חוות גלעד זכתה להתברך באדם מורם מעם, הרב רזיאל שבח

מיכל וולשטיין, מרצה ב'קהלים', מאמנת 'מרווקות לנישואין'

קריעה. סוף

"קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף".

קריעת ים סוף עצמה, מה קשה בה? וכי איזה הבדל בקושי יש לקדוש ברוך הוא בין לקרוע את הים ובין להעמידו במקומו, הרי גם זה נס! נראה שהקושי בקריעת ים סוף הוא לא מצד הקדוש ברוך הוא אלא מצד האדם.

כמו שבקריעת ים סוף, הים לא נבקע עד שבני ישראל האמינו שהים יבקע, עד שנחשו בן עמינדב קפץ למים והמים הגיעו עד צווארו, כך אצלנו. "מה תצעק אלי? ! דבר אל בני ישראל ויסעו". הקושי הגדול הוא, שקריעת ים סוף מותנית באמונה ובמעשה של בני ישראל.

אז אחרי חמש עשרה שנים של אימון במעבר מרווקות לנישואין, אני יכולה לומר קודם כל כי הכאב בתחום עצום. למי שלא חווה, קשה להבין את המקום הזה עד ששומעים ממש לפרטים על התחושות וההתמודדויות היומיומיות. קריעה.

עוד אני יכולה לספר כי השמחה שיש כאשר דברים נפתחים, בירורים נעשים, האהבה העצמית גדלה, האמונה שיזה יכול לקרות לי מגיעה, שמגיע לי טוב, שהאיש שלי קיים - היא המביאה להקמת בית, סוף טוב שכולו התחלה. ים סוף.

ראיתי בנות שהרצון שלהן להתחתן לא נקי. כלומר, רוצה אבל רוצה גם דברים סותרים. או רוצה אבל מפחדת מאוד שזה יקרה. רוצה אבל לא עכשיו. או לא רוצה. או יותר מדויק - רוצה לרצות להתחתן.

יש כאלו שמקנן בלבן פחד - משפטים פנימיים שאומרים: להתחתן זה להתמסר ברמה שאין לך חיים יותר. מהרגע בו את נשואה את חייבת להיות בדיוק מה שבעלך רוצה, או אין חופש, אי אפשר לעשות יותר מה שבא לך מתי שבא לך; בנות שמפחדות מעימות או מדעות שונות, ואז מפחדות להתחתן כי זה ממש לחיות עם עוד משהו, שוודאי שיהיו לו גם דעות שונות, ואז מה? שמעתי גם משפטים שיש לבנות על גברים, מהם, מיהם ועוד...

ראיתי בנות שרוצות, אבל לא יודעות להתנהל בקשר - לומר מה מפריע להן בצורה שתתקבל על לב השומע. להיות גמישות ולדעת לשמוע ולקבל גם את רצונו של האחר, לספר על עצמן עם קצת יותר עומק, וכאלו שמפחדות שיכירו אותן באמת ומשם מגיעה סגירות כזו שלא נותנת לדברים לעלות שלב.

יש את אלו שיודעות את כל סודות היחסים... ורוצות ממש, רוצות רק את מה שהן רוצות, שלפעמים אינו מתאים להן. כמו כאלו שמחפשות אצל האחר את התכונות שלהן, דבר שעלול לייצר בלגן לא קטן (כמו שניים שחייבים שהכל ילך כמו שהם רוצים, שניים שקטים מאוד מאוד... שני 'בולדוורים', מקימי פרויקטים מטורפים שמרב עיסוקים אין לשניהם זמן לבנות משהו ביחד...).

ראיתי בנות שיצאו מקשרים לא בריאים עם חברות, כאלו שלקחו את כל המקום שבלב.

ראיתי בנות מרצות שלא ידעו להביא את עצמן לקשר, רק ניסו להיות מה שהשני רצה לפי מיטב הבנתן. בנות שכל מה שהן חיפשו זה מישהו שאבאמא שלהן וגם סבתא שלהן ישמחו ויתגאו שתביא (שזה חשור) אבל לא ידעו כלל מה הן רוצות לעצמן.

ואני חייבת לומר שראיתי גם בנות שכמו לכולן (גם לנשואות שבנו) יש להן גם על מה לעבוד, אבל לא משהו שקשור בהכרח לזוגיות. ובאמת שאמרת להן שלפעמים ה' מסיבותיו הוא, מוליך את האדם לאן שעליו להגיע.

ראיתי גם בנות שאמרו לי בדיעבד, לאחר שהבחור סוף סוף מצא אותן, שהוא היה צריך לעבור לא מעט דברים בדרך. והיא, בלא ידיעתה, פשוט חיכתה לו (מכאן צריך להתפלל גם על הצד השני בתפילותינו).

והדבר הכי משמח שראיתי במהלך השנים הוא - חתונות. חתונות של כאלו וכאלו, חתונות יהודיות, כאלו שממשיכות מסורת של העם הכי עתיק בעולם, ועם זאת הכי חדשני וסטארטפטיטי. חתונות שבהן הכלה מכוסה, כמו הכהנים, בשל האור העצום השורה עליה, חתונות בהן החתן שובר כוס ונשבע, שבועה עתיקה, ומתחייב להוקיר ולייחד את אשתו. חתונות בהן הכלה מאושרת ומרגישה שהאחד שלה הוא האיש הכי מקסים בתבל. חתונות בהן זכיתי לברכה מכלה יהודייה שידעתי מעט מקריעת הים סוף שלה, ושעכשיו אני זוכה להיות איתה בשירתה.

איך לבחור לאן להמשיך אחרי השמינית?

הרב גור גלון | ראש ישיבת ההסדר הר ברכה, וראש בית הספר לאימון 'מאמנים לחיים'

מה כל כך משמעותי?

שמיניסט יקר שלום וברכה,

בשבוע שעבר כתבנו שהדבר הראשון שצריך לעשות כדי לבחור ישיבה זה לדעת מה החזון שלך, לאן אתה רוצה להגיע בחיים.

כשאמרת זאת לפני קבוצת שמיניסטים ביתק"א (ישיבה תיכונית קריית ארבע) שאל אחד התלמידים שאלה מצוינת: "הרב אומר שהבחירה תלויה בחזון, אבל אני לא מבין מה הקשר בין הישיבה שלך לחזון, אני הולך לכמה שנים של לימוד תורה, הדברים החשובים בעיניי, הם אווירה טובה, חברים שיהיה לי כיף איתם ור"מים שאתחבר אליהם - מה בין זה לחזון?"

ותשובתי אליו הייתה: "הליכה לישיבה איננה רק 'כמה שנים של לימוד תורה'. הליכה לישיבה מטרתה לבנות דרך חיים, תפיסת עולם ובניין אישיות ומידות, מתוך לימוד התורה ומתוך הקשר שבין רב לתלמיד ודיבור החברים. הבנייה הזאת היא שתקבע במידה רבה מאוד את עתידו של האדם, אנו רואים איך כל ישיבה מצמיחה ומגדלת מתוכה אנשים שהולכים בדרך מסוימת, שמים דגשים מסוימים ופועלים על פי סולם ערכים שונה".

ואז תלמיד נוסף הרים את ידו ושאל: "מה הכוונה 'כל ישיבה מצמיחה אנשים שהולכים בדרך מסוימת'? אנשים הם לא מחשבים שמתכנתים אותם, כל אחד הוא שונה ואחר!"

שמחתי מאוד על השאלה, ועניתי: "נכון, כל אדם הוא עולם מלא, וכל אחד הוא ייחודי ומיוחד, ואף על פי כן, אדם שבא ללמוד תורה, הוא בא לשמוע ולקבל, הוא בא להיות תלמיד. זה לא אומר חס ושלום שהוא לא יפעיל מחשבה עצמית ולא ישאל שאלות קשות. כך היא דרכה של תורה, ובסופו של דבר יהיו ודאי דברים שהוא לא יקבל ויסבור כרבנים אחרים, אבל יהיו גם דברים רבים שיקבל, וטוב שכך הוא בא ללמוד תורה, מפי מוסרי התורה. כך התורה עוברת מדור לדור, ממסירת רב לתלמיד, והוא בא להיות חלק מהשלשלת הזאת. לימוד התורה משפיע על כל החיים, על מקום המגורים, על המשפחה, על העבודה, על היחס למדינה ולצבא, על הכל!"

בחירת ישיבה היא בחירת דרך חיים. אני מעריך שגם אתה רוצה ומתפלל, שהתורה לא תהיה רק עוד תוספת ידע, אלא תחולל בתוכך מהפך נפשי ותיצור קומות חדשות של מחשבה. המטרה היא לא להסתפק בלמוד תורה, אלא לחיות תורה.

לכן החזון שלך - איך היית רוצה לראות את חייך? - הוא שאלת היסוד כשאתה בא לבחור ישיבה.

הרבה מאוד החלטות לא שוות את הזמן והאנרגיה שמשקיעים בהן, ועדיף להחליט מהר. לא לפתוח את כל האופציות כי זה סתם יסבך, ואין לך השפעה משמעותית שווה את המאמץ והאנרגיה של ההתלבטות. אבל בהחלטה הזאת, ואני אומר לכם את זה כמי שליווה אלפי אנשים בשנים האחרונות, שווה לבדוק הרבה מקומות, לפתוח את כל האופציות, לא לקבל החלטה פזיזה. אני מבטיח לכם שבעוד עשרים שנה, תראו שזו הייתה החלטה מעצבת חיים.

אז תחשבו מה החזון שלכם ותפתחו את כל האופציות שנראות לכם שייכות, בלי להתעצל ולוותר לעצמכם... ובעזרת השם בשבוע הבא נדבר על איך מחליטים.

החוג לתאטרון מכללת אמונה מציג:

אשור & more

סולוויג אגדת מסע

בהשראת 'פר גינט' של איבסן

סיפור מסעה של סולוויג, הבורחת בליל
כלולותיה, בחיפוש אחר האני-עצמי שלה

כתיבה: אורית ליכטנשטט גל || בימוי: גלית צברי || עיצוב חלל ותלבושות:
תמר גנתי || כוראוגרפיה: צפירה שטרן || מוזיקה: מיכל סולומון ||
תאורה: נעמה הורביץ || הפקה: סתיו ניזרי || ראש החוג לתאטרון: רחל
מימון שוורץ || ראש החוג האקדמי: שרית קופמן שמחון || שחקניות:
שנה ג' מחזור כ"ג

ההצגה תעלה במכללת אמונה דרך בית לחם 104 ירושלים

הופעות:

י"ד - ט"ז שבט 29/1-1/2
17:00, 20:00

חזרות גנרליות:

י"ג שבט 28/1
17:00, 20:00

המופע לנשים בלבד, לא תתאפשר כניסה עם תינוקות.

להזמנת כרטיסים
052-4336160

מכללת אמונה | המכללה האקדמית לאמנות וחינוך - מיסודן של מכללות אפרתה ואמונה | דרך בית לחם 104, ירושלים

האם נכון ללכת לשירות לאומי, האם זה בזבוז זמן וניצול כוח עבודה חינוכי או שירות התנדבותי משמעותי ומועיל? או שעל אף המשמעות יש בשירות בעיות אחרות?

הזמנה למחשבה חדשה

הרב אליעזר מלמד

רב היישוב הר ברכה

מראש אני מודיע כי בשום פנים ואופן אינני רוצה לפגוע בכל אותן בנות נפלאות שהתנדבו או עומדות להתנדב למען הכלל. ברור שכל מי שמסייעת לזקן או חולה מקיימת מצווה גדולה, וברור שכל מי שמלמדת ילדים שזקוקים לעזרה בלימודיהם מקיימת מצווה גדולה. ולכן כל מי שיבוא אחר קריאת המאמר הזה ויאמר שאני מתנגד לשנת שירות - טועה! אינני מתנגד! כל שברצוני לעשות הוא לבחון את הנושא מחדש. אולי יש מקום ליצור שינוי במערכת ההתנדבות ולתרום בכך יותר למדינת ישראל.

רק מי שמוכנה לחשוב על הנושאים הללו מחדש מוזמנת להמשיך לקרוא.

במאמר זה אעסוק מצד חלק מהבנות המתכוונות לשרת בשירות הלאומי ולא מצד השאלה הכללית על רמת הכדאיות החברתית של השירות הלאומי.

ערכו של השירות הלאומי והבעיות

בשירות הלאומי יש ביטוי למחויבות של היחיד כלפי החברה. הוא מחזק את הלכידות הלאומית, ומסייע בהשגת יעדים לאומיים קבליים עלייה, חינוך, התיישבות ועזרה לזולת. בנוסף לכך, בנות רבות מדווחות שההתנדבות תרמה להן רבות. הן למדו על המצוקות החברתיות, הן התבגרו, למדו להיות יותר עצמאיות, למדו להכיר את עצמן ולבחון את דרכן בחיים.

ואף על פי כן יש מקום לשאול, האם כדאי לשם כך לדחות את תחילת הלימודים הגבוהים בשנה או שנתיים? האם לא ניתן לתרום בדרכים אחרות? האם החברה לא יכולה למצוא עובדות בשכר במקום הבנות שמתנדבות?

בניית המשפחה היא הדבר החשוב ביותר, ואילו צריכים להיות מופנים בראש ובראשונה מיטב הכישרונות. אולם כיוון שנותר עוד זמן רב לעבודה נוספת, ראוי שתיעשה באופן המוצלח ביותר.

דחיית גיל הלימודים הגבוהים

הבעיה המרכזית שנוצרת בעקבות השירות הלאומי היא הדחייה של שנה-שנתיים בתחילת הלימודים להשכלה גבוהה. וכשחלק מהבנות מוסיפות עוד שנה ללימודים במדרשה, יוצא שרוב הבנות מתחילות כיום את הלימודים באוניברסיטאות ובמכללות בגיל עשרים בערך. וכיוון שגיל עשרים הוא כבר הגיל שבו מתאים להתחיל לחשוב על נישואין, נוצרת התנגשות משמעותית בין הנישואין והלימודים. יש בנות שמחליטות לדחות את הנישואין עד לקראת סיום תקופת הלימודים, ויש בנות שמחליטות להינשא בלי להתחשב בהתנגשות שתיווצר בין הלימודים למשימות המשפחתיות. לבנות שגדלו במשפחות מעוטות הכנסה הבעיה כאובה במיוחד. פעמים שהחלטה על נישואין תשלול מהן את האפשרות ללמוד מקצוע מכובד, ופעמים שהחלטה על לימוד מקצוע מכובד תגרום להן שיישארו רווקות למשך שנים רבות, ומיעוטן אף לא יזכו כלל להינשא.

הכלל הוא שרמת ההכנסה הממוצעת תלויה ברמת ההשכלה. אמנם תמיד ימצאו יוצאי דופן שלא למדו כלל ומרוויחים משכורת גבוהה, וכן כאלה שיש להם תואר

מכובד ואינם משתכרים כראוי. בדרך אגב יש לציין, שכלל שירכו האנשים שרמת השכלתם והשתכרותם גבוהה, כך גם המדינה תתפתח יותר מבחינה חברתית, כלכלית ומדעית. לכן חשוב לנו מאוד הן מצד הדאגה לבת עצמה, והן מצד הרצון לפתח את מדינת ישראל, שגם הבנות ילמדו מקצוע, כל אחת לפי הכישרון שחנן אותה ה'.

הסכנה שבדחיית גיל הנישואין

הזמן הטוב להינשא הוא בגיל צעיר. כיום, כשהחיים נעשו מורכבים יותר, הזמן הטוב לבנות הציבור הדתי-לאומי הוא בסביבות גיל 21-20. שתי סיבות עיקריות לכך: ראשית, כשהגיל עולה מבחר הבנים מצטמצם. שנית, הגיל האופטימלי מבחינה רגשית לנישואין הוא צעיר, ומנגד, ככל שדוחים את גיל הנישואין כך קשה יותר להחליט. הספקות הולכים ומתגברים. ואם תאמרו, אבל בגיל מבוגר יותר ההחלטה תהיה שקולה יותר - כמדומה שהמצאות אינה כך. לא ראיתי שבחירתם של הרווקים המבוגרים מוצלחת יותר. פעמים שהם מחליטים להתחתן מתוך תשישות, ולפעמים מרוב ספקות ומחשבות הם מאבדים את החוש הטבעי ומקבלים החלטות שגויות.

בפועל, לפי המצב כיום, אפשר להעריך כי מבין אלו שתרצנה להתחתן בהיותן בנות עשרים - יותר מתשעים וחמש אחוז תמצאנה חתן. מבין אלו שתרצנה להתחתן בגיל עשרים ושלוש - כשמונים וחמש אחוז תמצאנה חתן. ומבין אלו שתרצנה להתחתן בגיל עשרים וחמש - רק כשבעים אחוז תמצאנה חתן. בחברה הדתית, עקב דחיית גיל הנישואין, יש כיום אלפי בנות רווקות שמתקשות מאוד למצוא את זיווגן (בחברה החילונית המצב קשה יותר). החלטה על דחיית גיל הנישואין עלולה להיות גורלית.

הבנות למשפחות מעוטות הכנסה

לבנות ממשפחות מבוססות, דחיית תחילת הלימודים הגבוהים עלולה ליצור בעיקר התנגשות בין נישואין לתואר שני (למתאימות לכך), מפני שהסיוע שהוריהן יעניקו להן מן הסתם יאפשר להן גם להתחתן ולהתחיל לגדל את המשפחה וגם לסיים תואר ראשון. אבל לבנות ממשפחות מעוטות הכנסה, דחיית הלימודים הגבוהים עלולה לסכן את עתידן. בהגיען לגיל עשרים הן ניצבות בפני החלטה קשה וגורלית. אם יתחתנו, יצטרכו לממן את לימודיהן בכוחות עצמן, ובדרך כלל גם בעליהן יצטרכו ללמוד באותן השנים, ובנוסף לכך יצטרכו לממן את חייהם השוטפים בדיור ומחיה. במצב זה בנות רבות יעדיפו שלא לרכוש השכלה גבוהה. כתוצאה מכך, גם כשהיה להן פנאי הן לא יוכלו להשיג עבודה טובה, וכך יקימו דור נוסף של משפחות מעוטות הכנסה. ואם יחליטו שלא לחשוב על

חתונה עד לסיום התואר הראשון או השני, יסכנו במידה זו או אחרת את הסיכוי שלהן למצוא חתן. זוהי דילמה קשה, שהשנתיים של השירות הלאומי עלולות לגרום להנצחת הפער. מה תועלת תהיה אם בנות אלו יתנדבו שנה או שנתיים ואחר כך יחיו כל ימיהן חיי עוני והשפלה? אילו אותן בנות היו מתחילות ללמוד לימודים גבוהים בגיל 18, היו יכולות להתחיל להיפגש למטרת נישואין בגיל עשרים, להתחתן ולסיים תואר ראשון כאחד.

משמעות ושוויון

שר-שלום גרבי

מנכ"ל רשות השירות הלאומי-אזרחי

המתנדבים והמתנדבות בשירות הלאומי-אזרחי מכלל המגזרים בחברה הישראלית, נמצאים בחוד החנית של העשייה החברתית, החינוכית, הבריאותית ואף הביטחונית במדינה וההטבות המגיעות להם לא ניתנות להם בחסד אלא בזכות.

אנו דואגים לכך שיהיו בשירות הלאומי תפקידים מאתגרים ומשמעותיים שתורמים מאוד למדינה ולחברה בתחומים רבים, ואף בתחומים הביטחוניים כמו שירות בלוחמת סייבר, בגופים ביטחוניים מסוגים במשרד ראש הממשלה, במשרד הביטחון, בפיתוח אמצעי לחימה, בתפקידי תצפיתנות במקומות הביטחוניים, במערך הכבאות וההצלה, בשירות בתי הסוהר, במשטרת ישראל ועוד. חשוב להדגיש גם כי לעתים השירות בתחומים כמו חינוך, בריאות ורווחה תורם לא פחות מאשר שירות בתפקידים מסוימים שהינם לכל הדעות פחות משמעותיים במערכת הצבאית. כך בכפרי ילדים, בסיוע לחולים, בסיוע לקשישים ולניצולי שואה, בסיוע לנוער מרקע של סיכון ומצוקה, בסיוע לצעירים עם צרכים מיוחדים, במרכזים הרפואיים, במד"א ועוד.

בהקשר זה חובה להזכיר כי לאחר עשרות שנים שבהן לא היו זכאים המתנדבים לתנאים שווים לאלו של החיילים, ברוך השם הצלחנו להביא למצב בו כל ההטבות המגיעות לחיילים מגיעות גם למתנדבים. כך בביטוח חיים, בטיפול שנייני חגים, בהוצאת משקפיים במחיר סמלי, בנסיעות חגים בתחבורה הציבורית ברחבי הארץ, בכניסה חגים לאתרי שמורות הטבע ועוד. זאת בנוסף להטבות הזהות אותן מעניקה מדינת ישראל לבוגרי השירות הלאומי בדיוק כמו לבוגרי הצבא לאחר שירותם, כגון: מענק, פיקדון, סיוע בתואר ראשון, נקודות זיכוי במס הכנסה, הטבות במשכנתא וכן הלאה. לכן הדבר המרכזי אותו צריך לקחת בחשבון כשעוסקים בנושא שירות משמעותי לבעלי הפטור מצה"ל, הוא שכיום המדינה מכירה במתנדב ובמתנדבת בשירות הלאומי-אזרחי כתורם למען המדינה והחברה לא פחות מחייל או מחיילת עורפיים שתורמים את תרומתם במסגרת השירות הצבאי.

אני קורא לכל צעיר וצעירה שקיבלו פטור משירות צבאי מכל סיבה שהיא, לבוא ולהצטרף למפעל העצום הזה שהשפעתו מגיעה כיום כמעט לכל התחומים והמוסדות הציבוריים במדינת ישראל.

מה אתה רוצה ממני, מה?

הרב חגי לונדין

ארגון קהלים

כדיונים האינסופיים האם השירות הלאומי הוא פרק חיים משמעותי או בזבוז זמן - צריך לדעתו לבחון שני פרמטרים: (א) האם השירות עצמו משיג את מטרתו כתורם לחברה הישראלית?; (ב) האם השירות בונה אותך לטווח ארוך או ששכרנו יצא בהפסדנו?

לגבי השאלה הראשונה - כולנו מודעים לביקורת ביחס לשירות הלאומי, שחלקה מוצדקת - יחס לא רציני, תפקידים לעיתים לא משמעותיים, ניצול של כוח עבודה חינוכי וכו'. יחד עם זאת, צריך לזכור שישנה נטייה טבעית להגזים בביקורת ביחס למערכות התנדבותיות. כלומר ישנה ציפייה שאם אני נמצאת/מסגרת מרצוני

החופשי הרי המסגרת צריכה כל העת להצדיק את שהותי שם. במערכת הצבאית לדוגמה - שבמקומות מסוימים שם בזבוז המשאבים והזמן עולה לעיתים פי כמה על המתרחש בשירות הלאומי - תחושה זו אינה קיימת מפני שבחורה מרגישה שכל שנייה שהיא 'על מדים' היא תורמת למדינה, גם אם בפועל היא נמצאת בתפקיד זניח. בסך הכול, המערכת של השירות הלאומי - למרות חסרונותיה כדרכה של מערכת גדולה והתנדבותית - היא מערכת שמביאה ברכה גדולה לחברה הישראלית, וחבל לזלזל בה.

השאלה השנייה היא משמעותית יותר: גם אם ישנם תפקידים מסוימים בצבא שבהם התרומה לחברה היא גדולה מזו שניתנת בשירות הלאומי - צריך לזכור שהמדד ביחס להחלטה הזו, ובעצם לכל החלטה בחיים - היא כיצד היא משתלבת בסך הכל של חיי. המבחן העיקרי הוא לא כיצד תהיי ותרגישי בגיל 20 אלא כיצד תהיי ותרגישי בגיל 45. העצמאות הרוחנית במסגרת השירות הלאומי היא על פי רוב טובה יותר מאשר מערכות לאומיות אחרות, ובהתאם לכך גם הבנייה האישיותית והתורנית לטווח ארוך יכולה להשתלב שם באופן 'חלקי' יותר עם התרומה הלאומית.

בסופו של דבר כל בת תכריע את ההכרעות שלה, אני רק מציע שהחלטה תנסה להיות כמה שיותר אוניברסיטית ונטולת 'רעשי רקע'. המתנגדים לשירות לאומי טוענים כי הבנות עוברות 'שטיפת מוח' באולפנות לטובת השירות הלאומי. ייתכן שזהו נתון נכון. רק חשוב לזכור שהמערכות התקשורתיות והתרבותיות כיום במדינת ישראל מנסות ליצור 'שטיפת מוח' לא פחותה לזלזול בשירות הלאומי והאדרת

השירות הצבאי. יש ערך עצום, מוכח לאורך שנים, בשירות הלאומי. גם אם הוא נדמה פחות קוסם ופחות מוערך. המדד הוא תמיד אחד - מה אתה (הקדוש ברוך הוא) רוצה ממני; מה? בהצלחה.

תניא

המדריך שלך לצמיחה רוחנית
והתפתחות אישית

שיעור עיוני בספר היסוד של חסידות חב"ד
שעה של הגות יהודית, מיסטיקה וכלים מעשיים
לחיים עם משמעות ושמחה.

מדי יום ראשון | 20:00 | בית חב"ד מרכז רננים, מכבים
מוסר השיעור: הרב יצחק נוימן

לפרטים והרשמה לקבלת ההודעות על השיעור:
הרב נוימן - 054.977.0548 (אפשר לשלוח גם מסרון)

חב"ד
כל הכב לכל אחד
מכבים רעות

פשוט אונתו: בית חב"ד מכבים רעות

ילד סוגר מעגל

אל מול נהר של מצלמות, הגיע בשבוע שעבר מוישי הולצברג אל בית חב"ד מומביי < בליווי ראש ממשלת ישראל, ראש ממשלת הודו, סביו וסבתותיו, המטפלת ההודית שהצילה את חייו ופסיכולוג, הוא ביקר בהודו לראשונה מאז הפיגוע בו נרצחו הוריו בבית חב"ד < ניצלנו את ההזדמנות לשיחה עם הרב שמעון רוזנברג, סבו של מוישי, על מאחורי הקלעים של המסע, ההתמודדות המשפחתית, היחס האישי של מודי ונתניהו ועל האמונה בשליחות אליה מתכונן מוישי

ד"ר ליאור אלפרוביץ'

גלגולי שלג בניו יורק

עבור גבי ורבקי, השליחות הייתה ייעוד חייהם, כיהודים בכלל וכחסידי חב"ד בפרט. יד ההשגחה הכירה בין החסיד השקדן מברוקלין שנתברך בחושי ימות ופעולה לבתם של שליחי הרבי מלובביץ' בעפולה.

כבר מראשית דרכם היה ברור להם כי הם מייעדים את חייהם לשליחות. אך הם לא ביקשו לעצמם קרקע נוחה לפעולה, אלא ביקשו "להדר" דווקא במקום מורכב שלא הציע חיים נוחים. הבחירה נפלה על הודו, שמחד קיבצה לתוכה עשרות אלפי טיילנים ישראלים צעירים בכל שנה. אך מנגד, לא רק שלא הציעה שום מערכת מינימלית עבור יהודי שומר מצוות, אלא מדובר בחברה שרובה מורכב מעובדי אלילים.

כך, אחד מאתגרי הקיום הגיע בדמות העדר מקווה טהרה ראוי לטבילה. אמנם במומביי היה מקווה, אך היה זה מקום מוזנח שספק אם ענה על הדרישות ההלכתיות המינימליות. בוודאי שלא על הדרישות המחמירות של שיטת חב"ד. עבור גבי, העדר מקווה מתפקד, פירושו חוסר היכולת לקיים את מנהג החסידים לטבול

בין הדיווחים על ביקור ראש הממשלה ופמלייתו בשבוע שעבר בהודו, תשומת לב מיוחדת תפסה הידיעה על הצטרפותו של מוישי הולצברג, בנם של הרב גבריאל ורבקי הולצברג הי"ד שנרצחו בפיגוע שהתרחש בבית חב"ד מומביי לפני תשע שנים.

מוישי, המתכונן לחגיגת הבר מצווה שלו, היה פעוט בן שנתיים בזמן מתקפת הטרור הרצחנית. הוא שרד את הטבח שביצעו המחבלים וניצל על ידי סנדרה, סוכנת הבית היהודית, שבתושייתה הבריחה אותו.

מרגע שהחלה מתקפת הטרור על הבית, הסתגרה סנדרה לבדה במזווה החשוך. כשתים עשרה שעות עשתה שם, אחוזת אימה, מכווצת באחת הפינות ומתפללת לאלוקים שיעזור לגבי ולרבקי, שיציל את מוישי, שיציל אותה, שהכל יסתיים ללא הרוגים. בלבה האמינה שגבי ישתלט על המצב. היא הכירה אותו כאדם קר רוח ובעל תושייה. היא ניסתה לחשוב טוב. הרי יש לו שיקול דעת, והוא מכיר את הבית היטב. בנוסף, הוא לא אדם חלש, הוא שוחט, ולכן הוא יודע להשתמש בסכין אם צריך. ואם היא תחשוב טוב בסוף הכל יהיה בסדר, היא אמרה לעצמה, כך לימדה אותה רבקי.

בכל אותן שעות ארוכות שררה בבית דממת מוות, שהופרה לעתים בקול נפץ או צעקות. לעתים היריות נשמעו קרובות אליה, והיא טרופה ממחשבות על יושבי הבית ובראשם מוישי הקטן התכנסה עוד יותר בפניה החשוכה. המתח התיש אותה, אבל היא לא יכלה לעצום עין, הפחד היה חזק. מדי פעם אזרה אומץ, התקרבה אל חרקי דלת המזווה והציעה החוצה. אור שחר חיוור התחיל לעלות ברחוב ולהאיר את החלל החשוך של הבית.

הבוקר עלה אט-אט. השמיים האדימו וקרני שמש ראשונות הסתננו אל הבית. החושך החל להתפוגג, אך השקט המאיים נמשך. החילוץ טרם הגיע.

בסביבות השעה אחת-עשרה בבוקר נשמעה ברחבי הבית צעקה של ילד. "סנדרה! סנדרה!". מוישי בן השנתיים קרא לה. סנדרה לא היססה, כקפיץ משוחזר זינקה ממקומה ויצאה אל הפרוזדור. ההרס שנגלה לעיניה בקומה הראשונה החריד אותה. המטבח, חדר האוכל, המדרגות המובילות אל הקומה השנייה - הכל הרוס. "נארמן האוס", מפעל חייהם של גבי ורבקי, היה לעיי חורבות. הקירות מנוקבים, הרהיטים מנופצים ושברי טיח היו פזורים מסביב, טובלים בכתמי הדם הרבים שעל הרצפה.

היא עלתה בזהירות אל הקומה השנייה. ושם, על הרצפה במשרד של גבי, ישב מוישי ובכה בין הוריו ששכבו מימנו ומשמאלו. סנדרה הרימה בזריזות את מוישי בזרועותיה ויצאה מהמקום במהירות, כשמוישי צורח ובוכה בחיקה. כל העת היא מנסה להרגיע אותו. היא יודעת שאלו רגעים קריטיים, שעלולים לעלות בחייהם. אבל היא לא עוצרת, גם כשמוישי מסרב להירגע.

אחרי מספר רגעים של מרצה יצאו סנדרה ומוישי אל הרחוב אחוז המהומה והבלבול. לא רחוק מהבית, במורד הרחוב, התקבץ קהל גדול של סקרנים מהשכונה שעקבו בדריכות אחר המתרחש. בקהל נמצאים אנשי הקונסוליה הישראלית וצלמים המתעדים במצלמותיהם את סנדרה המבוהלת, כשהיא יוצאת פרוצת שיער מבית חב"ד, ופעוט זהוב שיער מיילל בזרועותיה. תמונות של סנדרה ומוישי שנמלטים מבית חב"ד נקלטות במצלמות הטלוויזיה שבמקום. התמונות שמשודרות בזמן אמת, נקלטות גם בארץ ונחרטות בזיכרוננו של הקהל הישראלי, שעקב בדריכות אחרי הדרמה במומביי.

מוישי עם אבא והגיטרה

כבר בשבת הראשונה לשהותם במומביי, הפך חדרם הקטן של גבי ורבקי לחיקוי של אוהל אברהם אבינו. בערב שבת עבר גבי בין שבעת בתי הכנסת של העיר וקיבץ בדרכו עשרה יהודים, כדי לקיים תפילה במניין. רבקי הכינה את ארוחת השבת על גיהה שהונחה על משטח השיש, ליד הכיור במקלחת

וליהטתה מדי בוקר. אלא שבאופיו לא יכול היה לוותר על כך, שכן גם בעבר השקיע מאמצים לטבול לפני התפילה.

פעם אחת, היה זה בצעירותו, פקד את ניו יורק יום חורף סוער במיוחד, והעיר כוסתה בשלג כבד שחסם את הדרכים והותיר את האנשים בכתייהם. עם זאת גבי היה נחוש לצאת אל המקווה השכונתי. אביו ניסה להניאו מכך, אבל גבי לא הסכים לוותר על מנהג הטבילה. הוא יצא אל חצר הבית, פשט את בגדיו והחל להתגלגל בשלג, כשכל העת בני משפחתו הביטו בו המומים מבעד לחלון.

מכאן ברורה נחישותו של גבי לבנות מקווה על פי שיטת חב"ד. בתחילה עורר הרעיון התנגדות בקרב ראשי הקהילה היהודית במומביי, אך גבי, שהיה אדם נוח לבריות, הצליח לפייס אותם ולהציג בפניהם את ההבדלים בין שיטת חב"ד לשיטה המסורתית

חיובות להסתיים עם הגשם האחרון. התזמון הפך למרכיב קריטי בהצלחת המשימה.

לכן החליט הרב לרנר, בעצה אחת עם גבי, כי המקווה לא יהיה גדול – שלושה מטרים על ארבעה וחצי מטרים (כשלושה-עשר מ"ק) – אך הוא יהיה מפואר. לאחר שהדבר סוכם ותוכנן, החלו השניים בסיוע קבלן מקומי, ביום השמיני של חודש ספטמבר, את בניית המקווה. אך גשמי מונסון כבדים שירדו על העיר בימי היעדרותו של הרב לרנר הרסו את כל העבודה. המלט נסדק, הקירות נחלשו והבור התמלא במים.

העבודה החלה מחדש. מי הגשמים נוקזו מאגן הטבילה, והמחיצה הפנימית הוסרה על מנת לחזק את היסודות, אך גשם שוטף שירד שוב על אתר הבנייה מוטט את הקירות. גבי ובוועד החליטו להסתמך על מסורת מקומית שגורסת כי בסביבות אמצע חודש ספטמבר פוסקים הגשמים. הם החליטו לנצל את הזמן בין הפוגות הגשמים כדי לבנות את הקירות, ולאסוף את מי הגשמים האחרונים כדי למלא את המקווה. המקווה נאטם וטויח בשנית, הקירות נבנו וחוזקו, ורשת תעלות אזבסט נפרשה על גג בית הכנסת 'כנסת אליהו', במטרה לנקז את מי הגשמים אל המקווה החדש.

אלה היו ימים מתישים ומורטי עצבים. החגים עמדו בפתח, רבקי הייתה בהיריון מתקדם, וזמן שהותו של הרב לרנר בהורדו הלך והתקצר. גבי ידע כי הוא חייב לסיים את בניית המקווה לקראת הימים הנוראים, והתמסר כל כולו למשימה. ההפוגות בגשמים סייעו לו להשלים את הבנייה, אך במהרה התברר כי זריף הגשם האחרון לא מילא את המקווה עד שיעור המים המינימלי הנחוץ. גבי הבין שרק נס יוכל לסייע לו במשימה.

גבי עמד באחד הבקרים לאחר שהסתיימו עבודות הבנייה, והביט בעיניים כלות בעננים שחלפו מעל לראשו. הוא חש שזו 'עת רצון', הוא התפלל בדבקות ולפתע קדרו השמים, ותוך כמה דקות החל לרדת על העיר גשם כבד. הוא התעצם במהירות. טיפות מים כבדות זרמו מטה אל תעלות המים שעל גג בית הכנסת, ומילאו בשצף את ה'אוצר' של המקווה החדש. עיניו של גבי הרטבו נצצו משמחה. משימת בניית מקווה חב"ד במומביי הושלמה.

שיעורים על מיטת המלון

כמו מעשה בניית המקווה, כך כל שהותם של גבי ורבקי הייתה מלווה ביוזמה, אמונה וחסדי שמיים. ואלו נתנו סימנים כבר מרגע הגעתם לעיר. בתחילה השתכנו הזוג במלון קטן ודל שענה לשם 'סטראנד הוטל'. כמו יתר האכסניות שהציעה מומביי, גם הוא לא הרשים במיוחד. לא במראהו ולא במתקנים שהעמיד לרשות אורחיו.

אבל כבר בשבת הראשונה לשהותם במומביי, הפך חדרם הקטן של גבי ורבקי לחיקוי של אוהל אברהם אבינו. בערב שבת עבר גבי בין שבעת בתי הכנסת של העיר וקיבץ בדרכו עשרה יהודים, כדי לקיים תפילה במניין. רבקי הכינה את ארוחת השבת על גזיה שהונחה על משטח השיש, ליד הכיור במקלחת. התפריט התבסס על מנות צמחוניות, אורז עם ירקות מאודים ודגים שגבי קנה בשוק. את החלות אפתה רבקי במכונת לחם קטנה שהביאו עמם מהארץ.

זאת לא הייתה סעודה מפוארת. קשיים טכניים ובעיות כשרות צמצמו את התפריט, וגם החדר עצמו לא יכול היה להכיל אורחים רבים. אבל עצם המפגש עורר התרגשות בקרב הנוכחים. שעה ארוכה הם אכלו ושווחחו, ובסיום הערב עלה קול שירה מהחדר.

בשאר ימות השבוע ערך גבי שיעורים על המיטה בחדר. השמועה שחלפה מפה לאוזן הביאה אל 'בית חב"ד' הטרי גם מטיילים וחברי קהילה ששמעו על פעילותו של זוג שליחי חב"ד. אך קיומו של המרכז המאולתר היה למורת רוחו של מנהל המלון, לאחר שעובדיו התבקשו להוסיף עוד ועוד כיסאות ושולחנות לחדר. גבי דיבר עם המנהל ופתר את הבעיה בדרך המקובלת בהודו: 'טיפ' שמן תמורת העלמת עין.

בעיה נוספת שעמה נאלצו גבי ורבקי להתמודד הייתה העדר מוצרי מזון כשרים. גבי שהוסמך כרב ידע לזהות בשווקים מוצרים המותרים לאכילה. בנוסף, נעזרו בחסידים שהגיעו לעיר והביאו עמם מוצרי מזון. כל הפעולות הללו דרשו מאמצים וכושר אלתור מפותח, אך הם החווירו לעומת המשימה הגדולה של השנה – ארגון ליל סדר פסח.

לבניית מקווה. בדבריו הבהיר כי אין פירוש הדבר שהמקווה המקומי פסול חלילה לטבילה, אלא שעל חסידים לרבוך במסורת רבותיהם. לבסוף, נועם הליכותיו הוא שהכריע – ראשי בית הכנסת ניאותרו להחכיר לו חלקה לפרק זמן של ארבעים ותשע שנים, שיועד לבניית מקווה על פי שיטת חב"ד.

(מ)קווה אל ה'

לאחר שהצליח להשיג אישורי בנייה מצד השלטונות החל גבי במבצע לגיוס תרומות עבור הקמת המקווה. הוא שלח פקסים ומיילים לבעלי הון, בהם הסביר עד כמה חשובה בניית מקווה טהרה במומביי. התגובה לא איחרה לבוא, בדמות זרם תרומות שאפשרו את התחלת השלב המעשי: תכנון ובניית המקווה. לשם כך הוא שכר לעבודה את הרב בועז לרנר מקריית מלאכי, מומחה חב"די לבניית מקוואות, וזה הגיע להודו בספטמבר 2006, קצת לפני תקופת החגים של חודש תשרי תשס"ז. זמן הביקור נקבע לשלושה שבועות, שבהם התכוון הרב לרנר לסייע בתכנון ובניית שני מקוואות: האחד בפושקר והשני במומביי. זאת הייתה משימה מורכבת וקצובה שדרשה תזמון מדויק. אלא שעונת המונסונים, שעמדה בסיומה, הקשתה על המשימה. מצד אחד, גשמים פתאומיים עזים יכלו למוטט את אתר הבנייה של המקווה; מצד שני, הם היו נחוצים למילוי 'אוצר' המים. הרב לרנר הבין כי העבודות

אופיו המטופח של הבניין הגבוה וצבעו הבהק בולטים על רקע העליבות שמסביב. מהעבר השני של הרחוב נמצא בית קפה. חזיתו מרוחה בצבע תכלת זרחני, בהמשך נמצאת הכניסה לקליניקה המאולתרת של הרופא המקומי, המעוטרת בפסלוני אילנים.

מבנה בית חב"ד במומביי

על הגג של 'שליס הוטל'

מדובר היה באירוע לוגיסטי מורכב עם חשיבות סמלית עצומה לגבי ורבקי. שכן כתבות טלוויזיוניות תיעדו מאות רבות של תרמילאים המסבים לשולחנות הפסח בבתי חב"ד בעולם – ובפרט במזרח אסיה – וגבי ורבקי רצו לעמוד בסטנדרטים, לערוך סדר דומה שימשוך מטיילים וייתן הכרה פומבית להתבססות בית חב"ד במומביי.

זה היה גם הרגע שבו החל גבי לנצל את מיומנותיו המקצועיות כשוחט, אשר הפכו אותו בתום חמש שנות שהייה במומביי לספק היחידי של עופות כשרים לכל בתי חב"ד בהודו. עד לאותו יום, בשר כשר הגיע מהקהילות היהודיות הפזורות בהודו. גבי – לו היה רוצה – יכול היה להיות נוכח בשעת השחיטה אצל השוחט המקומי של קהילת 'כנסת אליהו', ולפקח עליה שתהיה על פי הכללים הנהוגים בחב"ד. אך סביר להניח שנוכחות שכזאת הייתה מעוררת אינעמיות ומתיחות מצד השוחט, מחשש כי הדבר יפגע בפרנסתו, ומצד הקהילה המקומית, מחשש כי הרב החב"דניק אינו סומך על כשרות השחיטה. גבי העדיף לפיכך לוותר על השחיטה, עד לאותו סדר פסח ראשון שנערך בבית חב"ד.

את העופות לחג קנה גבי בשוק סמוך, שם גם שחט אותם. לאחר מכן הוביל את העופות בארגזים אל בית חב"ד, בסיוע שמוליק, גיסו ואחיה הצעיר של רבקי, שבא מישראל לעשות את החג בהודו כשבאמתחתו אספקה גדולה של מצות, גפילטע פיש משומר, קופסאות שימורים ובקבוקי יין כשרים לפסח. במטבחון צר – רצועת שיש בצורת האות ח' ששני כוירים בצדיה – הכשירו רבקי וסנדרה, העוזרת החדשה, את העופות והכינו מהן את ארוחת החג.

הסדר עצמו התקיים ב'שליס הוטל', המלון אליו עברו לאחר כמה חודשי שהייה ביסטראנד הוטל'. הסדר נערך על הגג שאורחים רבים, שבאו לחגוג את האירוע רחוק מהבית, מילאו אותו. עשרות תרמילאים שנקלעו למומביי וכמה ידידים מקומיים של גבי ורבקי. באוויר הלילה ריצדו אורות מרכז העיר המאוכלסת בלמעלה מ-12 מיליון נפש, וזוהר פנסיו של מלון ה'טאג' מאהל' האיר את השמים. למטה ברחוב התגוללו כמדי ערב קבצנים וילדים, אבל בדירת הגג למעלה הייתה אווירה של חג, של רגע מרגש במיוחד, ראשון מסוגו.

עם זאת, שיאו של הבית לא היה באירועים מעין אלו, אלא בכל סוף שבוע. בבית חב"ד מומביי סעודת ליל שבת הייתה ללא ספק מאורע מרכזי שחזר מדי שבוע. השתתפו בו עשרות אורחים, רובם תרמילאים ותיירים ישראלים. לאחר יומיים של הכנות קדחתניות, כשהשמש הייתה נוגעת בגגות המגדלים, הייתה יורדת על בית חב"ד אווירה של קדושה. רבקי הייתה מדליקה את נרות השבת, כשמסביבה אורחות הבית. לכאורה, שום דבר לא הסגיר כי בתוך הבניין מתנהל מרחב זמן שונה מזה שהתקיים בחוץ. רחוב הורסומגי, בו שכן 'נארימן האוס', המבנה הגדול אותו רכש ושיפץ גבי לאחר שעזבו את 'שליס הוטל', המשיך להיות הומה בשישי בערב בקטנועים ובהולכי רגל. החנויות היו פתוחות, ומבתי הקפה בקעה מוזיקה קולנית. אך בתוך בית חב"ד התקיים עולם אחר לגמרי, נינוח ושקט. זמן של קדושה.

תחת השרוולים הלבנים

ההכנות לשבת החלו כבר ביום רביעי, עם שחיטת העופות. גבי, רכוב על אופנוע 'אנפילד' ישן השייך לג'קסון, בנה של סנדרה סוכנת הבית, היה שב משוק קולאבה הסמוך עם העופות השחוטים אל הבית. זקנו האדמוני מתבדר ברוח החמימה, וכיפתו מהודקת היטב לראשו. רכון קדימה, מנסה לשמור על יציבות האופנוע, כשארגזים של עופות שנשחטו זה

צילום: אבי אוחיון לע"מ

ראש הממשלה נתיניהו, מושי והסבים – הרב שמעון רוזנברג והרב נחמן הוצלברג

לרבקי הייתה השבת הזדמנות מתוקה לשעות של אושר בחברת

מוישי. כל השבוע היא הייתה האמא של הבית,

טרודה בדאגותיהם של המבקרים, מתרצצת בין החדרים,

מנקה ומבשלת. אך בשבת היא הייתה כל כולה האימא של מוישי.

עתה על ידו במשקל של יותר מעשרים קילו – קשורים מאחוריו. הכביש סואן ורחובות הרובע דחוסים בכלי רכב שונים ומשונים: ריקשות, אופניים, אופנועים, מכוניות, אוטובוסים. כולם משתרכים לאטם בצפירות קצובות, כשעשן חריף וצורב מוסיף לתחושת המחנק שבאוויר. במומביי לח, רטוב וחם כמעט בכל ימות השנה. נדמה שאין כל יד מכוונת במה שמתרחש ברחוב.

גבי שומר על קור רוח ומתנהל במיומנות על האופנוע. מראהו החיצוני של האברך הממושקף מטעה. הוא יכול להיראות צעיר ממניין עשרים ותשע שנתיו, אבל כפות ידיו מעידות כי אלו ידיים של איש מלאכה, לא רק תלמיד חכם. אלה כפות ידיים שיודעות לאחוז גם בסכיף ובמקדחה. זרועותיו החסונות מוסתרות תחת שרוולים לבנים, וכתפיו רחבות.

חזיתות הבתים שלאורך הדרך מכוסות ערב רב של שלטים, תריסים ועציצים. שלטי פח וניאון צבעוניים באנגלית ובהינדי, חנות מכולת, מספרה, פרלמנט שכונתי בבית קפה, מוסך, ומשני עברי הדרך – קומות על קומות של דירות מגורים, שמזגני קיר ישנים מקשטים את חזיתותיהן כמו קומות חלודות. כביסה צבעונית מתייבשת מעל הר אשפה. עציצים תלויים מעל מרזבים מטפטפים.

לאחר שעשה את דרכו בין המכוניות, נכנס גבי אל רחוב הורסומגי, שהוא לא יותר מסמטה צרה. לאחר רגע, הוא עומד עם האופנוע מול בניין שבחזיתו הצחורה נראות, זו על גבי זו, חמש שורות מקבילות של מרפסות. צמחים ירוקים ומטפסים, שלא מכבר החלו להכות שורש ולהתפשט באדניות, מקשטים כל מרפסת לאורכה. אופיו המטופח של הבניין הגבוה וצבעו הבוהק בולטים על רקע העליבות שמסביב. מהעבר השני של הרחוב נמצא בית קפה. חזיתו מרוחה בצבע תכלת זרחני, ובמרכזה שלט כחול כהה ועליו הסמל המוכר של חברת 'פפסי'. בהמשך נמצאת הכניסה לקליניקה המאולתרת של הרופא המקומי, המעוטרת בפסלונים אליליים.

לאחר שתי צפירות, שניים מעובדי המטבח של בית חב"ד, קיסארי וג'קי, מופיעים בפפתח הבניין. הם מסייעים לגבי לפרוק את הארגזים האחרונים ונושאים אותם פנימה. גבי מוחה את הזיעה שעל מצחו ומנגב את משקפיו דקי המסגרת. אודם ניכר על לחייו הבהירות. היום

התוועדות טוב הארץ אירוע 6"11 2018

ערכת פידוח ארצינו
הקדושה לכל משתתף

יום רביעי - אור לט"ז שבט תשע"ח, 31 ינואר 2018 למניינם | מוצאי ט"ו בשבט
באולם שידת ירושלים - רחוב כנפי נשרים 64 | בשעה 19:30 פתיחת שערים | בשעה 20:00 תחילת אירוע

לפרטים: 053-3022507

התוועדות

עם הרב יגאל קמינצקי רב גוש קטיף תוב"א וראש מכון תודה והארץ
ו הרב דוד דודקביץ' ראש ישיבת דעה ישראל ורב הישוב יצהר

- הליווי מוזיקאלי -

סדר 6"11 השה

בהנחיית הרב נתנאל יוסיפון ראש ישיבת ההסדר נתניה

בהשתתפות:
חבר הכנסת בצלאל סמוטריץ'
ראש אגף תרבות יהודית הרב איתאל בר לוי

הופעה מלאה
עקיבא
מארח את
ביני לנדאו

ניתן לרכוש כרטיסים דרך אתר
טיקצ'אק. עלות כרטיס: 20 ש"ח

מתנהל כסדרו, אך הוא עדיין לא נגמר.

העבודה רבה, מאחר שמספר האורחים במוצע עמד על כמה עשרות. רבקי נאלצה להשקיע שעות רבות במטבח, לצד סנדרה ועובדים אחרים, בהכנות לארוחה: היא אפתה חלות, ניקתה דגים שגבי הביא מהשוק, בישלה עופות טריים, והשתדלה להכין מנות שיזכירו לכל הנוכחים את טעמי הבית היהודי: גפילטע פיש, מרק עוף עם אטריות, סלט סלק, כבד קצוץ, סלט ביצים, קוגל אטריות עם קינמון.

‘לחיים’ כפול שלוש

יומיים שלמים ארכו ההכנות, שכללו גם את הכנת האירוח. זה היה נוהל קבוע. כל ההמולה הייתה עוצרת כשרבקי, לבושה בשמלה חגיגית, הייתה מליטה בידיה את פניה מול פמוטי הסף, ומברכת על הדלקת הנרות. גבי, לבוש בסירטוק חב"די ומגבעת שבת מהודרת, היה יוצא לתפילה בבית הכנסת 'כנסת אליהו', מרחק עשרים דקות הליכה, יחד עם אורחים שהצטרפו אליו. לאחר כשעה, בסיום התפילה, היה שב הביתה מחויך עם כל החבורה, ומברך את כולם עם כניסתו בברכת "שבת שלום".

לאחר זמן קצר היו כולם מתיישבים בחדר האוכל שבקומת הכניסה. תחילה היו הנוכחים שרים ומזמינים את מלאכי העליון לשבת עמם בסעודה. לאחר הקידוש ובציעת החלות, החלה הסעודה. לאחר סיום המנות הראשונות, היה גבי פותח ומציג את עצמו. היה זה האות לתחילתו של סבב היכרות בין הנוכחים, מכיוון שבכל ערב שבת נכחו אורחים שונים מאלה שהיו בו בערב הקודם. כל אחד סיפר על עצמו, ניב פרטים אישיים והסביר מה הביא אותו להודו ואל בית חב"ד.

לאחר מכן, גבי היה מספר איוו מעשייה חסידית או מגולל פרשנות מעניינת לפרשת השבוע, מתוך שיחותיו של הרבי מלובקין'. הוא למד להכיר היטב את הקהל שלו. חלקם לא התעניינו כלל במסורת היהודית, ומבחינתם ההאזנה לדבריו של הרב הצעיר הייתה מעין 'תשלום' שנדרשו לשלם תמורת הארוחה החופשית. אבל גבי ידע לכוון את דבריו גם אליהם. הוא ידע כיצד לפנות אל תחומי עניין שונים, באמצעות הרחבת משמעויותיה של הפרשה. הוא קישר אותה לחיי היומיום, אל אירועים היסטוריים ואל מציאות אקטואלית, ונשא את דבריו בנימה נעימה ולא מתנשאת. לא תמיד היו הסכמות סביב השולחן, ולעתים התעוררו חילוקי דעות, אבל זה בעצם מה שגבי רצה ליצור בקרב המשתתפים - עניין.

משסיים את דבריו היה נפתח סיבוב אלוהול ראשון. המשקה מרגיע את הנפש הבהמית שבאדם, ובכך פותח את הנפש העליונה לקלוט את דברי התורה והשפע הרוחני. לכן, אפשר בהחלט לראות בשתיית כוסית כופר נזולי המשולם לגוף הגשמי, על מנת שהנפש תוכל להשתחרר. סיבה נוספת נעוצה בדברי הגמרא "גדולה לגימה שמקבת", שכן יש בכוחו של המשקה (במלעיל) לפתוח את הלבבות ולקרב בין המסובים.

אמא של שבת

לאחר שהכוסות התרוקנו, הגיע רגע התעלות הנפש - הניגונים, שלתוכם נשזרו שירי קודש שמוכרים לכל ישראלי: 'שירת העשבים', 'אדון עולם', 'ישראל, בטח בה' ו'הנה מה טוב ומה נעים'. בשלב זה, נסדקו חומות המבוכה אצל התרמילאים הצעירים, והם יכלו לשים לרגע בצד את הדעות הקדומות על היהדות החרדית, ולגלות את המשותף בינם לבין מארחיהם.

לאחר שהסתים שלב הניגונים, הוזמנו הנוכחים לתרום את חלקם: בשיר, בספור מהביוגרפיה האישית, בהזכרת מעשה טוב של יהודי, או בהתחייבות לעשות מעשה טוב בעתיד. מי שהשתתפו בערבי השבת אצל גבי ורבקי מספרים, שהם חוו במהלכם רגעים נדירים של השתייכות לקהילה, הרחק מהבית.

רק אז, כשסביב השולחן שררה אווירה משוחררת ונעימה של 'שבת אחים', הוגשה המנה העיקרית. לפני הקינוח התקיים עוד סבב 'לחיים' מלווה בדברי תורה וחסידות, ואחרי הקינוח - פירות טריים, לפתן או קוגל אטריות - ננעלה הסעודה בסיבוב משקה אחרון. בשלב זה השעה כבר הייתה בסביבות חצות, ובטרים קמו מהשולחן בייכרו המשתתפים את ברכת המזון. חלק מהם פרש למיטה, וחלק אחר המשיך לדבר סביב השולחן אל תוך השעות הקטנות של הלילה, עד שהעניינים החלו נעצמות בכבדות. גבי ורבקי, על אף עייפותם הרבה, לא מיהרו לעזוב.

מוישי התרגש והכין כמה דברים באנגלית והינדית,

אבל כאשר מודי נכנס לחדר, מלווה בראש הממשלה נתניהו,

הוא ניגש אל מוישי ושאל אותו באנגלית

"מה אתה רוצה לומר לי?"

ואז מוישי השיב בספונטניות "אני אוהב אותך".

הם המשיכו לנהל שיחה חברותית, לשמוע מתרמילאים על מסעותיהם ולספר על חייהם בבית חב"ד.

את יום השבת בילה כל אחד על פי דרכו. היו מי שנתרו לישון עד שעה מאוחרת, היו מי שהצטרפו לגבי וקמו לתפילת שחרית ב'כנסת אליהו', והיו מי שיצאו לטייל בעיר. בארוחת הצהריים הורגשה נוכחות דלה יותר של סועדים, אך השולחן עדיין היה מלא בכל טוב.

לרבקי הייתה השבת הזדמנות מתוקה לשעות של אושר בחברת מוישי. את מה שלא יכלה לעשות איתו במהלך השבוע, עשתה בשבת. אז פינתה את עצמה לגמרי למענו, קראה לו ספרים, שיחקה עמו בחדר שבקומה החמישית, והרעיפה עליו אהבה. הרגעים האלה טענו אותה בכוחות מחודשים. כל השבוע היא הייתה האמא של הבית, טרודה בדאגותיהם של המבקרים, מתרוצצת בין החדרים, מנקה ומבשלת. אך בשבת היא הייתה כל כולה האימא של מוישי.

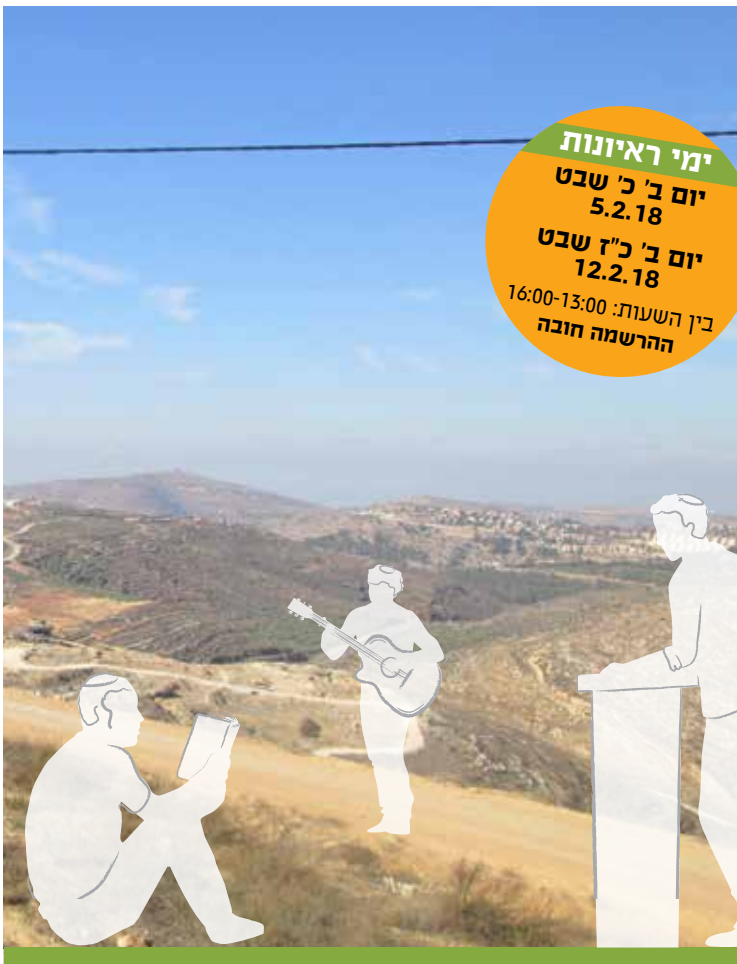
לא מסתירים כלום

קרוב לעשר שנים חלפו מאז אותו לילה מר ונמהר. בשבוע שעבר הגיע מוישי, מלווה בסביו וסבתותיו, לביקור ראשון מאז עזב את הודו לאחר שניצל ממתקפת הטרור. אנו ניצלנו את הזדמנות לשוחח עם הרב שמעון רוזנברג, סבו של מוישי, ולשמוע על רשמים ייחודיים מהביקור.

"בכל הזמן שחלף מאז שגבי ורבקי נרצחו, האירוע נוכח בתודעה של מוישי", מספר הרב שמעון המשמש כשליח חב"ד בעפולה, "וזאת מתוך רצון לעזור לו להתמודד עם מציאות החיים. שהרי עצם המצב שבו הוא גדל בבית סבא וסבתא וללא הורים, לא תמיד התקבל בהבנה על ידי חבריו בגן הילדים. גם מתוך רצון למנוע הדחקה יתר שעלולה בעתיד להתפרץ, אנו, בעצה עם מומחים, לא הסתרנו ממנו את מה שקרה".

ואיך הדבר בא לידי ביטוי בבית?

"אנו מספרים לו שהוריו היו שלוחים של הרבי. וכשם ששליחים התנסו בניסיונות, כך גם הוא. למשל עקדת יצחק שהתנסה בה אברהם, קרויה דווקא על שמו של יצחק, הבן. זה שיעור גדול באמונה. ואנו

ימי ראיונות
יום ב' כ' שבט
5.2.18
יום ב' כ"ז שבט
12.2.18
 בין השעות: 16:00-13:00
ההרשמה חובה

משהו חדש ממשיך

בישיבה התיכונית "לב חדש" שילה

 <p>משאירים את הבית הפרטי כמקום מרכזי ולומדים במסגרת פנימייתית-חלקית</p>	 <p>לוקחים אחריות ומקבלים חירות בלימודים, בעשייה בישיבה ובעיצוב אופיה</p>
 <p>שואפים למצוינות לימודית במגוון מסלולים ומגמות</p>	 <p>מציבים את עבודת ה' במרכז ומפתחים את עולם הרגש והנשמה</p>

הרשמה לראיונות דרך האתר, בדוא"ל או במזכירות הישיבה

בוא אצמנו אימנו

לפרטים: הרב משה פליקס 052-8119971 | 02-6368885
 ישיבה תיכונית לב חדש שילה
 ytlevchadash@gmail.com | www.lev-chadash.org

תורה שתשאר איתך

מדרשת אמונה בארי
 מדרשת שילוב

< תורת חיים

לימוד של מגוון חלקי התורה: תנ"ך, מחשבה ופנימיות הפוגש אותך בנקודת הזמן בה את נמצאת

< התפתחות אישית

בניין אמונה יסודי לצד סדנאות מודעות לנפש, סדנאות תפילה וחוגי העשרה: יוגה, רפלקסולוגיה ומוסיקה

< שייכות

להיות חלק מחבורה לומדת ומתפתחת בליווי אישי וחס

< שילוב

מעטפת משלימה לצד שירות לאומי, עבודה או פסיכומטרי

- < 4 ערבים בשבוע
- < שבתות < טיולים
- < פעילות חברתית
- < קשר וליזוי אישי

בין המלמדים:

הרב יונתן נמדר, הרב ד"ר משה הרשקוביץ, הרב אבישי מזרחי, הדס פוקס, שרה וייסמן, צביה צור, לימור שלמון ועוד

חסידיים ואמונתנו בקדוש ברוך הוא שלמה”.

איך התכוונתם לקראת הנסיעה להודו?

”למעשה לא תכננו לנסוע השנה להודו, הנסיעה נחתה עלינו בהפתעה גמורה. תכננו לנסוע לקראת הבר מצווה של מוישי, שבעזרת ה' תתקיים בשנה הבאה. העלינו כל מיני רעיונות, לנסוע למומביי ולקיים שם את הנחת התפילין הראשונה, או לנסוע לחצרו של הרבי ואז להמשיך למומביי. בכל מקרה היה עוד חזון למועד. אבל בקיץ האחרון, ראש ממשלת הודו נרנדרה מודי ביקר בארץ, ובמסגרת הביקור ארגנה השגרירות ההודית בארץ, בהוראתו של מודי, מפגש בינו לבין מוישי. קיבלנו הודעה על המפגש, ומוישי התרגש והכין כמה דברים באנגלית והינדית, אבל כאשר מודי נכנס לחדר, מלווה בראש הממשלה נתניהו, הוא ניגש אל מוישי ושאל אותו באנגלית 'מה אתה רוצה לומר לי?' ואז מוישי השיב בספונטניות 'אני אוהב אותך'.

”התשובה של מוישי מוססה מיד את כל הפורמאליות של הביקור. מודי חיבק אותו, וכולנו ראינו בתמונות שפורסמו באיזו אהבה. נתניהו 'נאבק' עם מודי מי ירעיף יותר אהבה על מוישי. מודי המשיך לחבק אותו ושאל את מוישי 'זמה עוד?' ואז מוישי הוסיף כמה משפטים באנגלית ובהינדית, ואמר שמודי אוהב את כל עם ישראל...

”אנו מספרים לו שהוריו היו שלוחים של הרבי.”

ונשם ששליחים התנסו בניסיונות, כך גם הוא.

למשל עקדת יצחק שהתנסה בה אברהם,

קרויה דווקא על שמו של יצחק, הבן.

זה שיעור גדול באמונה.

”מודי שאל אותו מה עוד הוא מבקש, ומוישי השיב 'להיות שליח במומביי'. מודי מצדו הבטיח לו שכך יהיה, ועד אז בכל פעם שמוישי יגיע לביקור בהודו, הוא יבקר אותו בלשכתו. נתניהו שעמד לצדם אמר שביקור כזה יגיע בעוד כמה חודשים, כשהוא עצמו מתכנן

להגיע לביקור גומלין בהודו ומוישי יצטרף אליו לנסיעה”.

”לאחר מכן שאלתי את נתניהו אם הדברים נאמרו לפרוטוקול או שהוא אכן התכוון לכך. באותו רגע נתניהו פנה לראש הלשכה יואב הורוביץ, והנחה אותו לצרף אותנו”.

חובשים מסכת צחוק

והנה נתניהו מימש את הבטחתו, ולא לפי התכנון המקורי אתם מצטרפים אליו לנסיעה.

”למען האמת נתניהו רצה שנצטרף אליו לכל הנסיעה. אך אנו העדפנו לטוס ביום שני כדי לעשות את השבת במנוחה. מהשגרירות ההודית התאכזבו לשמוע זאת, ואמרו שמודי ממתין לו. הופעל עלינו לחץ, וחשנו שתקרית דיפלומטית עלולה להתפתח. אבל טובתו של מוישי, כתמיד, עמדה לנגד עינינו, וכדי למנוע ממנו עומס רגשי החלטנו להגיע להודו לחלק מהביקור ולא לכולו. להודו יצאנו בסך הכל שבעה - אני ורעייתי, הסבא נחמן הולצברג והסבתא פרידה, סנדרה, המטפלת ההודית שהיא כבר אזרחית ישראלית, והפסיכולוג ד"ר משה בן אילון מקיבוץ מירב שמכוון אותנו, ודאג שלא תהיה הצפה רגשית ולוות רגשית את הביקור.

”לביקור היו שתי מטרות מבחינתנו. האחת, להודות לה' על ההצלה, שמוישי יוכל להגיע ולברך בשם ובמלכות על הנס שנעשה לו במקום הזה. הדבר השני, הוא השליחות. שמוישי יבקר במקום שהוא עתיד להגיע אליו כשליח של הרבי. כשם שהוריו היו מוכנים למסור נפש בגשמיות, הוא בעזרת ה' יפעל מתוך מסירות נפש של רוחניות, כפי שהורונו אדמו"רי חב"ד”.

תוכל לספר לנו על הביקור ב'נארימן האוס'?

”לא דבר פשוט”, הרב שמעון נאנח והמילים נחנקות בגרונו. עוד רגע ארוך של נשימה והוא ממשיך ומתאר, ”כמו ביציאה מנמל התעופה בארץ, גם ליד הבית חיכו לנו גדודי צלמים. בקושי רב פילסנו את הדרך פנימה, וגם זאת בסיועם של כמה גברתנים שהדפו את ההמון.

”עברנו בכמה מחדרי הבית. ראינו את המזווה שבו סנדרה הסתתרה, ואז עלינו לקומה השנייה, אל החדרים בהם היו בית הכנסת והמשרדים של גבי ורבקי. ממוישי חסכנו את הפרטים. בהמשך שוחחנו עם השלוחים המקומיים שקיבלו אותנו במאור פנים, הרב ישראל קזולובסקי והרבנית חיה. הם הכירו לנו את ילדיהם, בהם גם גבי הקרוי על שם הרב גבי הי"ד”.

ובכל המפגש הטעון הזה, יש גם רגעים של חיזוק?

”בוודאי, ביום המחרת שוב ביקרנו בנארימן האוס. הפעם התעכבנו ליד התמונה של הרבי, שעל אף שהקיר עליו הייתה תלויה היה כולו מנוקב מכדורים, היא לא נפגעה כלל.

”לאחר מכן הראיתי למוישי את ארון הקודש שבו ספר התורה שכדור פגע בו. זהו ספר אחד מתוך ארבעה שהיו בארון הקודש, אבל הוא היחיד שנפגע, כאשר כדור בודד ניקב את הגוויל בפרשת 'אחרי מות'. זוהי סגירת מעגל, שכן את הספר הזה אנו מביאים פעמיים בשנה לבית הכנסת בעפולה. הפעם הראשונה היא ביום כיפור, בתפילת כל נדרי. לומר לקדוש ברוך הוא, שבשם הקדושים יאמר ונסלח לכל עדת בני ישראל כי לכל העם בשגגה'. והרי זה אותו ספר שקראו בו במומביי בתפילת מנחה של יום הכיפורים, ובהשגחה פרטית הוא נפגע בפסוק 'אחרי מות שני בני אהרן בקרבנם לפני ה' וימותו”.

והפעם השנייה?

”בשמחת תורה, והפעם כדי לשמוח עם התורה, ועם האמונה הזו אנו מתחזקים ומחזקים. כולם בקהילה יודעים שזה הספר התורה של מוישי ועמו הוא רוקד בשמחת תורה”.

ואתם?

”אנו חובשים מסכת צחוק, כמו יוסף הצדיק שכשנוקק לבכות לא עשה זאת בפרהסיה אלא נכנס אל החדר ובכה, ובחסידות מוסבר שכאשר אתה מייצג משהו עליך להיות חזק. אנו הרי בניו של הקדוש ברוך הוא ובפרט שלוחיו של הרבי, ועם האמונה הזו אנו ומוישי ממישיכים קדימה”.

מחוברות לאדמה נוגעות בשמיים

**בוגרת כיתה ח'!
אם יש לך רצון לשלב בין לימוד תורה,
עבודת אדמה ולימודי בגרות מלאים,
בואי לעשות שליחות משמעותית!**

רק באולפנת רגבים תוכלי לשלב
עבודת אדמה עם עבודת ה',
לימודי קודש עם לימודי בגרות מלאים,
צמיחה אישית עם עשייה חלוצית.

**ימים פתוחים
להורים ובנות:**
כ'–כ"א בשבט (5-6.2)
כ"ז–כ"ח בשבט (12-13.2)
בהרשמה מראש

רגבים בגולן
אולפנה תורנית חקלאית
מבית רוח הגולן ע"ד

למעוניינים להכיר את רוח מוסדות רגבים, חוגי בית עם צוות האולפנה מתקיימים בכל רחבי הארץ
להרשמה ליום הפתוח או לתיאום חוג בית התקשרו: מירב 050-3177779 | 073-2697822
ניתן להירשם דרך אתר הרישום של חמ"ד | klita.uregavimbagan@gmail.com

פרשת בשלה | דרך ארוכה שהיא קצרה

בסוף ספרו החדש 'שבט המנטורים' מצטט טימותי פריס שיר מאת פורשיה נלסון ושמו "אוטוביוגרפיה בחמישה פרקים קצרים". הנה הוא:

פרק א: אני הולכת ברחוב. במדרכה יש בור עמוק. אני נופלת. אני אבודה... אני חסרת אונים. זו לא אשמתי. עד שאצליח להיחלץ ממנו יעבור נצח.

פרק ב: אני הולכת באותו רחוב. במדרכה יש בור עמוק. אני מתעלמת ממנו. אני נופלת שוב. אני לא מאמינה ששוב הגעתי לאותו מקום. אבל זו לא אשמתי. עדיין נדרש לי זמן רב להיחלץ ממנו.

פרק ג: אני הולכת באותו רחוב. במדרכה יש בור עמוק. אני רואה שהוא שם. ובכל זאת אני נופלת... זה הרגל... אבל עיניי פקוחות. אני יודעת איפה אני. זו אשמתי. אני נחלצת מיד.

פרק ד: אני הולכת באותו רחוב. במדרכה יש בור עמוק. אני עוקפת אותו. פרק ה: אני הולכת ברחוב אחר.

כאלה הם, מן הסתם, חיי רבים מאתנו. כאלה היו חיי. אנחנו יוצאים לדרך, בטוחים שאנחנו יודעים לאן אנו הולכים, אך כמעט תמיד מגלים שאין זה פשוט כל כך. "החיים הם מה שקורה לנו כשאנחנו מתכננים תוכניות אחרות", אמר ג'ון לנון. אנחנו נופלים לבורות. אנחנו טועים. ואז אנחנו חוזרים על הטעויות. לבסוף אנחנו לומדים להימנע מהן, אבל אז מכרסם בנו החשד שמלכתחילה לא הלכנו בכיוון הנכון. אם מתמזל מזלנו, אנחנו מוצאים רחוב אחר.

ראו עתה את פתיחת פרשתנו. ויהי בשלח פרעה את העם, ולא נחם אֱלֹהִים דָּרֶךְ אֲרֶץ פְּלִשְׁתִּים, כִּי קָרוֹב הוּא, כִּי אָמַר אֱלֹהִים, פֶּן יִנָּחַם הָעָם בְּרִאֲתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרָיִם. וַיִּסַּב אֱלֹהִים אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יַם סוּף... (שמות ג, יז-יח)

פסוקים אלה קשים מכפי שנדמה תחילה. כשלעצמם, הם ברורים. בני ישראל השתחררו אך זה עתה משעבוד מצרים. הם צריכים עוד לבנות את האישיות שלהם, לסגל לעצמם נפש של בני חורין העומדים על נפשם. אם יצטרכו כבר

עכשיו להיכנס למלחמה עם שבעת עמי ארץ כנען, הם עלולים להיבהל ולסגת. יתרה מכך: כיום ידוע לנו שלאורך הדרך הראשית בין מצרים לארץ כנען, "דרך ארץ פלשתים", נמצאו מצודות מצריות. בני ישראל היו עלולים להיקלע לקרבות כבר בדרך.

אך הדברים אינם פשוטים כל כך. עלינו לתת את הדעת לשלוש עובדות. ראשית, בהמשך הפרשה מסופר שאלוקים הכביד את לב פרעה ומשום כך פרעה יצא מיד, עם שש מאות מרכבות, למרדף אחר בני ישראל (יד, ד). הדבר החריד את העם עד ייאוש. "ויאמרו אל משה, 'המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למוות במדבר? ... טוב לנו עבד את מצרים ממתנו במדבר' (שם, יא-ב). אם רצה אלוקים שבני ישראל לא יראו מלחמה, פן ישובו מצרימה, מדוע שילח בהם את פרעה וחילו? לכאורה צריך היה השלב הראשון במסע להיות שלו ככל האפשר.

שנית, בני ישראל נקלעו למלחמה ממש הרבה לפני שהתקרבו לארץ כנען. סמוך לאחר קריעת ים סוף התנפלו עליהם העמלקים. ומוזר: בקרב הזה, שהם לחמו בו בכוחות עצמם, בלי התערבות ניסית מאת ה', הם לא ביטאו כל פחד. בהשראת ידי המורמות של משה, ובפיקודו הצבאי של יהושע, הם נלחמו וניצחו (יז, ח-א).

ושלישית, המסלול העוקף לא מנע את תגובתו המבוהלת של העם לדו"ח המרגלים. למשמע הידיעה על עוצמתם של עמי הארץ ועל עריהם הבצורות הם אמרו "נתנה ראש ונשובה מצרימה" (במדבר יד, ד) - אותה תגובה שהמסלול הארוך נועד לכאורה למנוע.

נראה, אפוא, שהולכת בני ישראל במסלול העוקף, דרך ים סוף והמדבר, לא נועדה למנוע מהם לרצות לשוב למצרים, אלא למנוע מהם את היכולת לעשות זאת. למעבר הפלאי דרך ים סוף היה אפקט של אל-חזור, כמו לימים בחציית הרוביקון בידי יוליוס קיסר ובמעשהו של קורטזו הספרדי, כובש מקסיקו, ששרף את האוניות שהובילו את צבאו לשם. הנסיגה נעשתה בלתי-אפשרית. לבני ישראל עוד יהיו ספקות ופחדים, אבל כבר לא תהיה להם ברירה של ממש. הם יצטרכו להמשיך קדימה. גם אם יידרשו לשם כך ארבעים שנה של חילופי דורות.

וכך, כבר בשחר הולדתו למד עם ישראל שהישג בר-קיימא נרכש בדרך ארוכה. כמאמר שלום חנוך, מה שבא בקלות באותה הקלות ייעלם. במחקריו של אנדרס אריקסון (שזכו לתפוצה בציבור הרחב בזכות כתיבתו הפופולרית של מלקולם גלדוול) נמצא כי בתחומים רבים נדרשות עשרות אלפים שעות הכשרה ותרגול כדי להגיע לגדולה. קורותיהן של מדינות רבות שהוקמו לאחר מלחמת העולם השנייה ופירוק האימפריות מלמדות שאין די בהחלטת או"ם כדי לכונן דמוקרטיה, ואין די בהצהרת זכויות אדם כדי לבסס חופש. אנשים המנסים להתעשר במהירות מגלים פעמים רבות שעושר דומה לקיקיון של יונת: בן לילה היה וכן לילה אבד. מי שמחפש קיצורי דרך מוצא את עצמו, כמו המשוררת מתחילת דברינו, בתוך הבור.

התנא רבי יהושע בן חנניה סיפר: פעם אחת הייתי מהלך בדרך וראיתי תינוק יושב על פרשת דרכים, ואמרתי לו, "באיזה דרך נלך לעיר?" אמר לי, "זו קצרה וארוכה [כלומר קצרה אבל ארוכה], וזו ארוכה וקצרה [כלומר ארוכה אבל קצרה]". והלכתי בקצרה וארוכה. כיון שהגעתי לעיר מצאתי שמקיפין אותה גנות ופרדיסין. חזרתי לאחורי. אמרתי לו, "בני, הלא אמרת לי קצרה". אמר לי, "ולא אמרתי לך ארוכה?" נשקתיו על ראשו ואמרתי לו, "אשריכם ישראל שכולכם חכמים גדולים אתם מגדולכם ועד קטנכם".

מוטב ללכת בדרך הארוכה שאנו יודעים שתוביל אותנו ליעד מלבחור בדרך קצרה ומפוקפקת, גם אם הדבר אינו נראה כך מלכתחילה.

עולמנו מלא בספרים, בסרטים ובסדנאות המבטיחים מסלול מהיר לכל דבר כמעט, מהרזיה דרך התעשרות עד הצלחה ותהילה. הרעיון משנה-החיים שאפשר ללמוד מבחירתו של אלוקים להוליך את בני ישראל דרך המדבר וים סוף הוא שאין מסלולים מהירים. הדרך הארוכה היא הקצרה; הדרך הקצרה היא הארוכה. מוטב שנדע כבר בצאתנו לדרך שהיא תהיה ארוכה וקשה ושיהיו בה מהמורות ופניות שגויות. עלינו להצטייד בכוח סבל ובכוח עמידה, בנחישות ובעקשנות. באין לנו עמוד ענן שיורנו את הדרך, נודקק לעצת מורים וחכמים ולעידוד מצד חברים. אבל המסע ימריץ אותנו, וממילא אין דרך אחרת. והדרך הקשה מחשלת.

הגיע הזמן לאכול בשמחה

הספר "טעמו וראו - על אוכל אכילה ומה שמעבר"

מזמין אותך לחוויה מיוחדת, לצלול לעומק משמעות האכילה, להתחבר לנשמה, לעונג, לבריאות, ולמשמעות היהודית שבאכילה

מבצע מיוחד לט"ו בשבט לספר 50 ₪ מחילה 15 ₪

להזמנות: 054-4324426

המבצע עד 10/2/18

הבעל שם טוב אומר

הרב שמואל טל | ראש ישיבת תורת החיים

כיצד שוחטים את היצר הרע? חלק ב: ההיבט הכללי-ישראלי

פרנסה בכבוד לעם ישראל, הסתפקות במועט, וערכים רבים נוספים שמטושטשים היום לדאבונו, והגשמתם המתוקנת יכולה להגיע רק מתוך בניין עולם המעשה על אדני התורה. זאת בנוסף להובלת כל צדדי החיים והעשייה על פי ההלכה: שמירת שבת, יישוב ארץ ישראל, משא ומתן באמונה, "ביומו תתן שכרו", צניעות, עבודה עברית, שמיטה כהלכה, ועוד.

המקום המיועד לתיקון זה, הוא ארץ ישראל, שבה "העבודה בקרקע גופא מצוה, משום יישוב ארץ ישראל, ולהוציא פירותיה הקדושים. ועל זה ציוותה התורה" (חתי"ס סוכה לו, א ד"ה דומה). בחוץ לארץ הפירות אינם קדושים, והגשמות מרחיקה את האדם מהדבקות בה'. בארץ ישראל יש קדושה בעצם העשייה הגשמית שמפתחת ומיישבת את הארץ. בנוסף, הביטוס הכלכלי של היישוב היהודי בארץ ישראל מבסס את אחיזתנו בארץ וגורם להפחתת התלות בדעת אומות העולם, ובכך מכין את המציאות למלכות ישראל שתלך על פי התורה ותוכל להיות עצמאית בהחלטותיה.

כך מרוקנים את היצר הרע מטענתו שרק אצלו יש שלימות של כל כוחות החיים, וכך מעצימים את כוח הטוב, ומגלים שמלכותו יתברך בכל משלה ומלוא כל הארץ כבודו. כך יכול כל יהודי להיות מקושר אל ה' יתברך בעיסוקיו - לא רק מי שתורתו אומנותו, אלא גם מי שעיקר עסקו בפרנסתו, יחד כולם קדושה לך ישלשו! וכך אנו יכולים להיות שותפים בהמלכת ה' בכל דרכינו ומעשינו.

שמעתי ממורי זלה"ה ענין שחיטת יצר הרע לעתיד לבא, שמוציא ממנו הרע שהוא אות מ', ונשאר סא"ל והוא שמו יתברך וכו'. ודברי פי חכם חן.

תולדות יעקב יוסף, קדושים ד"ה ובאמת

בשבוע שעבר עסקנו במשמעות הפרטית של דברי הבעל שם טוב הקדוש - הוצאת הרע מהיצר הרע, על ידי הבנה שכל כוחות החיים שלנו הם אלווקיים, ושצריך לעשות שימוש נרחב בהם לעבודת ה'. למדנו כי כשאדם עובד את ה' בכל דרכיו ותכונותיו, הוא מבטל את היתרון המדומה שהיצר הרע מנסה להיאחז בו.

השבוע נעסוק בע"ה בהיבט הכללי-ישראלי של הדברים.

בעם ישראל פועלים כוחות שונים, כגון: בניין הארץ, צבא ומשטרה, מדע ורפואה, תעשייה, תקשורת המונים, מוזיקה, אמנות, קולנוע, וכדומה. כאשר הכוחות הללו אינם רתומים לעבודת ה', הם הופכים לכלים שמנמיכים את העוסקים בהם, ויוצרים אילוף לבחור בין עבודת ה' ובין שימוש בהם. ואז נוצר מצב בעייתי, שבו מי שנוזק לכוחות האלה, וכן מי שנפשו נוטה לכוחות האלה, מוצא עצמו במבוכה. ניצבות בפניו שתי ברירות: האחת, לעבוד את ה' ולנסות להתעלם מקיומם של הכוחות האלה. השנייה, לממש את הכוחות האלה, אך במחיר של התרחקות מהתורה וידידה בעבודת ה'. החיסרון בדרך השנייה ניכר וברור, אך גם בדרך

השכנה מתעניינת ביהדות?? שלחו אותה ל **ראשיהודי** אימייל: 02-6791122 ry@neto.net.il

מדרשת התורה והארץ ומכללת חמדת הדרום מזמינות אתכן לערב ייחודי שכולו כיסופים ואהבה

ארץ אהבה 2

לכבוד חגה של הארץ הטובה

'מפרי הארץ'
סדר ליל ט"ו בשבט בשיתוף מדרשת מבראשת, בהנחיית **הראל טל** יוגש כיבוד עשיר

'הארץ הטובה'
שלב הסיום של **חידון הארץ ומצוותיה ה-2** לנשים בהנחיית נריה פנחס - חתן התנ"ך העולמי, ומחבר שאלות חידוני התנ"ך העולמיים

'שמחה לארצך'
הזמר והיוצר **הראל טל** בהופעה מלאה

יום שלישי, י"ד שבט, 30.01.18
אולם בית רבקה, חמדת הדרום, שדות נגב

פרס ראשון: **מלגה ע"ס 10,000 ₪**
פרס שני: חופשה חלומית במלון כינר גליל

פרס ראשון: **מלגה ע"ס 10,000 ₪**
פרס שני: חופשה חלומית במלון כינר גליל

פרס ראשון - ישראל

ט"ו

לפרטים נוספים: 08-6847088 | midrasha@toraland.org.il
www.toraland.org.il | מדרשת התורה והארץ

פתיחת דלתות וכיבוד קל 19:00
תחילת הערב 19:30
הכניסה חופשית, יש לכל משתתפת!

הבריחה מנפוליון

מה? למה?
הוא פועל ללא לאות, ברוחניות
ובהסתה, כדי להחליש את צבאנו
ולחזק את אלפסנדר...

**כבוד הקיסר!
מצאנו!**

קצת, מצאו לי את ביתו
של הצדיק שנאגור ולקח
יש לי חשבון לסגור אותו

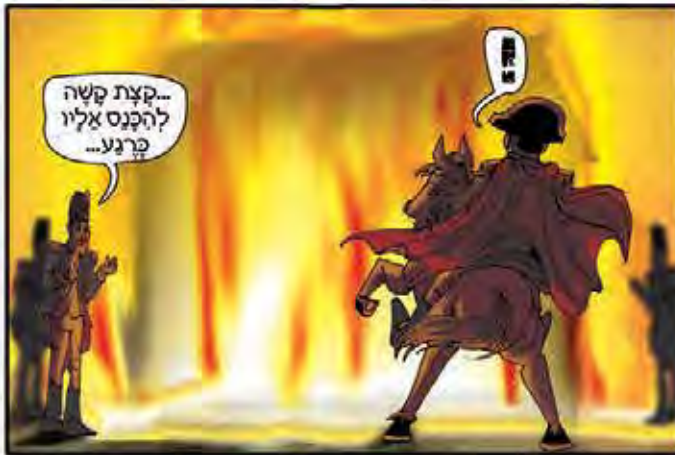

עבודה יפה, 'le Grand Armee',
ליאדי בדינו.

הצבא המסארי של צרפת

**כבו מיד את
השרפה!
השתמשו
בכל אמצעי
שבעולם!**

...קצת קשה
להקנס אליו
...כרגע...

איפה?! איפה!?!

**כאן!
הבית
שלו
ממש
כאן! אכל...**

**לוחמים! תושבי ליאדי! כל מי
שיביא לי חפץ כלשהו - כל חפץ!
- ששיך איכשהו לשניאור זלמן
יתגמל בכבוד גדול!**

**מה כל כך חשוב?! יש
לך משג מה זה צדיק
יהודי?! כל העצמה של
כל הצבא האדיר שלנו
אינה שוה כלום מול
כוח שכזה!**

מה
כל כך
חשוב...?
בסך הכל
יהודי
קטן...

**שום דבר לא עוזר, כבוד
הקיסר! האש רק הולכת
ומתחזקת!**

מדרדר...

רראאאארררר!!!!

רראאאארררר!!!!

קעבר כמה שעות

הפקנו את כל העיר, כבוד
הקיסר. לא מצאנו כלום
משלנו...

אפילו לא מערוך, או
נפה או... נעלי בית
ישנים...

במשך ארבעים שנה ירד המן מן השמים בכל בוקר לבני ישראל, וזה היה האכל שלהם במדבר. כל אחד ואחד טעם בו כל טעם שרצה. כשהשמש היתה עולה ומחממת את המדבר היה המן נמס והיו נעשים קמחן וחלים. אבאים ואילים היו שוחים קמחן, והעמים שפסביב היו צדים אותם, וטועמים בבשרם טעם מפלא. "זוהי טעמה קטנה מהנפסים שאכלים עושה לבני ישראל", אמרו זה לזה.

(על-פי שמות רבה פרשה כהג, מפרשתא בשלח)

משה רבנו הודיע לכל העם שזה האכל שאכלים מוריד לעמו מן השמים. הוא צוה שכל אחד יסח מדה של יערי בכבד מהמן בעבור כל איש ואשה, ילד וילדה. היו שנסו לקחת יותר, אבל כשכאו לאהל שלהם מצאו שאין להם יותר מערי. וגם מי שלקח פחות גלה כבואו לאהלו שיש לו בדיק עמרי.

אכל ביום ששי מצאו כלם שיש להם פמות כפולה - שני העמרי. הם שאלו את משה לפשר הדבר ומשה אמר להם שהפמות הכפולה היא גם בעבור יום השבת. כי בשבת כלם נחים ולא יוצאים לאסר מן.

תראה, והכניסה לפיה עוד כמה גרגירים לבנים. "אליאבו, צעקה. כשאתי חושבת על תפוחי יש לזה טעם של תפוח".

"באמת? התקשה אליאב להאמין. אני חושב עכשו על ענבים. בואי נראה אם יהיה לזה טעם של ענבים." הוא הכניס לפיו עוד קצת גרגירים לבנים, ונצם את עינוי מרב ענג. "ענבים מתוקים וטעימים פאילה לא אכלתי מעולם", אמר בהתרגשות.

ביתנים יצאו החוצה עוד ועוד אנשים ושאלו האחד את חברו: "מה זה? מה זה?". וכך קבלו הגרגירים הלבנים האלה את השם 'מן'.

תראה בת השש התעוררה מקדם. היא קמה, הניחה הצדה את יריעת האהל והביטה החוצה. המראה שנגלה לעיניה היה מרהיב.

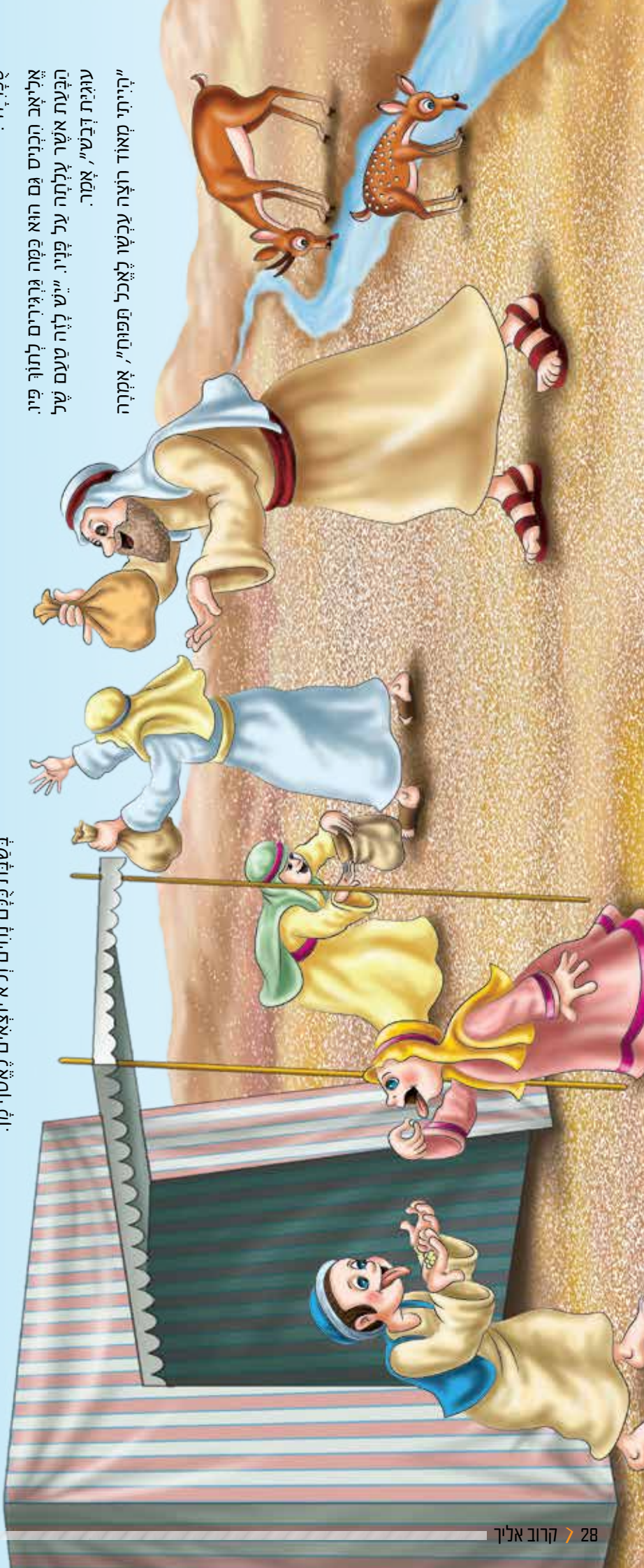
"אליאבו אליאבו", משכה בשימרה של אחיה הגדול. "בוא תראה מה יש בחוץ".

אליאב מהר לצאת החוצה. "איה יפוי", קרא בהתפעלות. אדמת המדבר הצהבה היתה לבנה כשגל. גוגרים לבנים קטנים כסו אותה. "מה זה?", שאלה תראה, ואליאב לא ידע.

תראה לקחה גוגרי אחד והכניסה לתוך פיה. "ואו זה טעימו", קראה. "יש לזה טעם של ספרייה".

אליאב הכניס גם הוא כמה גוגרים לתוך פיו. הפעת אשר עלתה על פניו. "יש לזה טעם של עוגית דבש", אמר.

"הייתי מאוד רצה עכשו לאכל תפוח", אמרה

מגזין פנימה יחד עם מגיד

במבצע מדהים למצטרפות החודש למגזין פנימה ספרה החדש של הר' ימימה מזרחי במתנה!

רק 25 ₪
לחודש בלבד
במחיר 35 ש"ח

הרבנית ימימה מזרחי: "מה שאני הכי אוהבת במגזין פנימה זה את סיפורי ההתמודדות הכל כך חזקים של נשים רבות"

עדן הראל: "מגזין פנימה שזור בחוט עדין, קהילת נשים עשירה שאני מאד שמחה להיות חלק ממנה"

סגנית שר וח"כ ציפי חוטובלי: "עד שקראתי את פנימה לא האמנתי שיש צורך בעיתוני נשים. פנימה מוכיחה שאפשר להביא אישיות ועומק לפני כל מה שבחורץ"

פנימה 7 שנים. 40,000 קוראות. מגזין אחד.

חובה בכל בית. הצטרפי עכשיו: *8980 או 02-6646001 מקום לכולן

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

אשרי הגפרור שבער והצית לבבות

אנחנו עושים התועדות לכבוד י" שבט. מצד האמת, אם רוצים, אפשר לעשות התועדות בכל יום ובכל תאריך; התמצית של התועדות היא "אז נדברו יראי ה'" - שאנשים נועדים יחד ומדברים זה עם זה, לא חייבים לעשות את זה בחגיגה גדולה. תאמינו לי, אם עושים את זה בכוונות טובות, אפשר לעשות התועדות עם שתי כוסות מים, כולל השכרות... לחיים!

ההתועדות הזאת היא לכבוד שני מאורעות שקשורים אחד לשני: זה היום שנפטר בו הרבי הקודם של חב"ד - רבי יוסף יצחק (=הרי"צ), וזה היום שבו הרבי האחרון - רבי מנחם מענדל שניאורסון קיבל את הנשיאות. אני רוצה לדבר על הרי"צ.

הרי"צ, התחיל להיות רבי בתור יורש - אבא שלו היה רבי והוא היה הבן היחיד. **בתפקיד הזה הוא עמד במשך כמעט שלושים שנה. שנים מלאות עבודה, עד כמעט יומו האחרון.** גם בשנים האחרונות בהן היה חולה וחלש - בקושי הבינו את הדיבור שלו והוא כתב במאמץ רב - הוא המשיך לעבוד. שנות הנשיאות שלו התחלקו לשלושה חלקים, בערך עשר שנים כל חלק: רוסיה הקומוניסטית; אירופה המזרחית - פולניה ולטביה; ובסוף, אמריקה - אליה ברח מהנאצים.

רוסיה הסובייטית

את תפקיד הנשיאות הוא קיבל בתקופה קשה וחמורה מאוד ליהודים. מלבד הפוגרומים וההריגות הרבות שהיו, הקומוניסטים עלו לשלטון. הם היו משטר קשה מאוד, טוטליטרי ואתאיסטי שנלחם נגד כל מה שקשור בדת. כנגד היהדות, נוסדה המחלקה היהודית - ה'יבסקציה', שניסתה להילחם בכל עניין יהודי. הפעילים במחלקה הזאת היו בחורי ישיבה לשעבר, שההתקשרות שהייתה להם עם עברם, באה לידי ביטוי במאיסה בכל מה ששייך ליהדות. בכל המדינה היה רעב, אנשים מתו בקצב, והיו מיליוני יתומים שהוריהם מתו בכל מיני צורות. במדינה כזו, היה לא פשוט בכלל לשמור את היהדות.

הרבי נשא את דגל המאבק על היהדות, לא על מנת למות על קידוש ה' אלא כדי שילכו אחריו - אם לא מיליונים, אז אלפים. **הוא לקח עשרה אנשים שהצהירו שילכו איתו - עד מוות. אחד מהם, היה קרוב משפחה של אשתו.** הפעילות של הרבי לא מצאה חן בעיני הקומוניסטים והם שמו אותו במאסר. עוד לפני כן הוא לא היה בריא, ובעיניו במאסר הוא הגיע לסכנת מוות ממשית. לבסוף זרקו אותו מרוסיה הסובייטית.

בשלב זה, הבעיה שהטרידה אותו הייתה איך להפעיל את המנגנון שהשאר אחריו - אותם מעט החסידים שנשארו ברוסיה ופעלו לשמור את הגחלת היהודית - בזמן שלא היה לא ארגון ולא כסף. איך בונים מקווה במצב כזה? אני יודע על נשים שהלכו לטבול בנהר קפוא, כי לא הייתה דרך אחרת. ברעב שהיה ברוסיה, גם לאכול כשר היה קשה מאוד. המצב הזה לא היה תופעה חולפת, הוא נמשך שנים. לאחר מכן, הנאצים הגיעו לרוסיה והרגו המונים, מה שהשמיד את הלוח של החברה היהודית. מעט החסידים שנשארו, ניסו להילחם באמצעים לגאליים ובלתי-לגאליים - בלי אנשים ובלי עזרה משום מקום בשביל להשאיר איזה קיום ליהדות.

השאלה מה נתן להם את הכוח להמשיך להיאבק? איך הרבי העביר את המסר

איך אדם לא הופך להיות חיקוי זול של עצמו? < איך אדם שורד משבר אחרי משבר וממשיך לבעור? < תולדות חייו של רבי יוסף יצחק שניאורסון מספרות על צדיק שמפעלותיו חרבו ובכל זאת שרדו פעם אחר פעם < אין מה לדחות למחר, גפרור אחד יכול להצית את העולם

ש"אל יאבד ישראל, האומרים שמע ישראל?" **חלק מהאנשים נולד לתוך המשטר הזה בלי להכיר מציאות אחרת, הם גם לא ידעו כמה זמן זה יימשך - מאה, מאתיים או אלף שנה. המשטר היה נראה בנוי כל כך טוב עד שלעולם הוא לא ייחרס.**

ובכל זאת, אנשים המשיכו להיאבק - במוות ובייסורים קשים; אנשים שחיו עם מחסור ורעב, עם חוסר אפשרות לעשות שום דבר ועדיין המשיכו. סיפור מישוהו שישב במחנה מאסר - חבר במפלגה הסוציאליסטית ואתאיסט באופן עקרוני - שהיחידים שהיה להם צלם אנוש במחנה, היו חסידי חב"ד שישבו שם. **הכוח של הרייז"צ לא היה הכריזמה והמנהיגות שלו, אלא מידת האמת שלו הייתה חזקה מספיק כדי שהיא תדביק אחרים.**

פולין

הרבי גורש מרוסיה לפולניה. יהדות פולין הייתה חזקה וענפה ואף היה לה ייצוג בפרלמנט, אולם באותו הזמן, הרוב לא היה דתי. אמה שלי סיפרה לי שבחורשה היהודית, לפני מלחמת העולם השנייה, בחלק גדול מהבתים היהודיים היו עצי חג המולד. לתוך זה הגיע הרייז"צ, שבאופן כללי היה איש זר ליהדות פולניה ולטביה; בנה ישיבה, 'חדרים', בתי כנסת, במקום שכבר יש בו הכל והרבה. הוא כבר לא היה בחור צעיר, ואף על פי כן התחיל את החיים שלו מחדש, עם אתגרים בפנים ובחוץ, שכללו משטר ששייף פעולה עם האנטישמיות.

הרבי אסף אנשים ופשוט לקח אותם אחריו. הוא לא עשה התוועדות וחילק סופגניות לקהל - אלא "משכני אחרין נרוצה", הוא עיצב שם חסידים חדשים. לאחר דור, אלו מהם שהצליחו לברוח דרך שנחאי ויפן, הם שהיו אחר כך המנהיגות של חב"ד באמריקה, לא המנהיגות הישנה. הוא בנה עולם שלם חדש בפולניה, נאבק ובנה אותו עוד ועוד, עד שהנאצים עלו לפולניה והיה ברור שהוא צריך לברוח, וברח לאמריקה.

אמריקה

הסיסמה של היהודים שהגיעו לאמריקה הייתה: 'אמריקה היא אחרת', מה שעשינו באירופה - עבר, ואמריקה זה שונה. **הייתה בדיחה שסיפור בקרב היהודים שהיגרו לאמריקה: היה אי שעצרו עליו לפני שנכנסו לניו יורק, ואמרו שהיא זהה מלא בתפילין שהמהגרים זרקו.** אני לא חושב שכך זה היה בפועל, אבל אנשים זרקו את היהדות שלהם. הרייז"צ הגיע לאמריקה - לא הרבה שנים אחרי המשבר הגדול של אמריקה - חולה וחלוש והודיע: 'אמריקה היא לא שונה!', ועשה אותו הדבר: בנה מרכז, ישיבה, בתי כנסת, פתח עיתון לילדים, בתי ספר ועוד. **כסף - לא היה לו; ראיתי מכתב שהוא כתב למישהו - תודה בעבור התרומה על סך \$5, זה לא היה כסף גדול.** בקרב יהודי אמריקה לא הייתה הרבה התנגדות לפעילות שלו אבל גם תמיכה רבה לא הייתה. זאת הייתה יהדות שזנחה, שכחה מי היא; מבחינה יהודית היא חיה כמו בשכונת עוני. במקום כזה הוא בנה עולם שלם והכל מהתחלה.

מה עושים ביארצייט?

אנחנו מדברים על הרייז"צ, לא על הדברים שעשה אלא על הכוח לשוב ולהתחיות. **אדם שהוכה והובס, ואז עבר למקום אחר ועשה אותו דבר - ברוסיה, בפולין ובארה"ב. האיש ששום דבר לא מכבה אותו, שאי אפשר היה לשבור אותו.** אפשר לעשות לו כל מיני דברים - לשבור לו את הרגליים והידיים - והוא ממשיך ללכת. ה'מצרים' זרקו עליו חיצים ובליסטראות והוא המשיך לעמוד. הרייז"צ היה עמוד אש בעצם הווייתו; עמוד אש שהייתה לו מטרה אחת - להדליק אחרים, לגרום אחרים ללכת איתו, לחיות ולמות איתו.

בסוף ימיו הוא דיבר על התפיסה הגרנדיוזית שזה זמן קרוב לגאולה, אחרי כל מלחמות גוג ומגוג. הוא הוציא עיתון שהסיסמה שלו הייתה: "לאלתר לתשובה וגאולה", ובו הוא דיבר על ביאת המשיח. תארו לעצמכם, אדם שבור, בלי שום דבר. ומי היו האנשים סביבו? מסכנים ששרדו, אחרי השואה וכל מה שעברו, ולכולם הוא משמיע שזה הזמן לקבל את המשיח.

הוא הלך והמשיך, הייתה לו אש רבה שלא כתבה. אדם שעשה מה שעשה - צעד אחרי צעד - במאמץ, בעבודה קשה, בייסורים כבדים ובחוסר כל, והיה באש. הרייז"צ מראה לנו למה אפשר לשאוף: לא להישבר לעולם. יכולים

לפצוע אותו ולמעוך אותו וכל זמן שיכול היה, הוא המשיך הלאה. לא רק שלא כיבו אותו, אלא שהוא המשיך לפתח דברים חדשים; הגיע לאווירה של תרבות חדשה ועולם חדש, ועדיין המשיך לעמוד על הנקודה של עצמו ולא זז ממנה.

אני לא מדבר על מלחמות - איך עומדים לפני השלטון הסובייטי - זה עניין אחר. לא אומר לכם לטפס על קירות ולזרוק רימונים על האויב; לפעמים, יותר קל לעבור סכנות ואיומים חיצוניים. **השאלה האמיתית היא איך אדם יכול לעבור בעולם ולא לדעוך, איך הוא לא הופך להיות שריד שמחקה את עצמו.** אדם יכול להמשיך לעשות את כל הדברים שהוא עושה - להתפלל שעה וכל מה שהוא עושה זה למלמל, בלי שום משמעות ופשר. אני מדבר על הגבורה של העמידה; איך עומדים ביום קטנות; איך בונים משולי דברים, מדברים שנשרפו וכלו - דבר חדש, איך עושים את זה, **זה הדבר שאני רוצה להדבק בו.**

יש משהו שאני יכול להגיד לאנשים: האם כל אחד יכול לבנות עולם שלם? לא. אבל כל אחד יכול לשאוף לזה. **אם אדם מגיע לגיל עשרים ומחליט שהוא הולך להיות אדם בינוני - "לא סור מרע ולא עשה טוב"** - לא עושה דברים נוראים ולא מזיק לבריות, לא מכה את אשתו ואת ילדיו, אפילו משלם קצת מס הכנסה, הכל טוב ויפה, אבל האם זה כל מה שאדם מצפה מעצמו? זה הכל?!

הרבי מקוצק היה ממוקיריו של פרעה מלך מצרים שאמר לבני ישראל: "נרפים אתם נרפים", לכן אתם אומרים - בעתיד: "נלכה נזבחה לאלוקינו". על זה הוא אומר להם: "ועתה! לכו עבדו!" תעשו עכשיו! אולי משהו טוב יצא מזה.

לחיים טובים!

ויהי רצון שלא ניגע לריק ולא נלד לבהלה, שהדיבורים שלנו לא יהיו לריק ולבהלה, שלא רק נדבר אלא שיצא מזה משהו. אדם אחד יכול להפוך עולם שלם, עשרה בני אדם - יכולים להפוך עשרה עולמות. ידוע השיר של חנה סנש: "אשרי הגפור שבער והצית לבבות", זה תמצית מה שדיברתי. כל אחד מכם יכול להידלק ולהדליק יום אחד, לרצות לעשות משהו שלא ייכבה.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

פרי הארץ
חבורה קטנה וסאחה...
ישיבת 'פרי הארץ' ברחלים
 ישיבה קטנה חסידית ברוח ארץ ישראלית

- לימוד תורה ועבודת ה' מתוך שמחה ויראת שמים.
- לימוד גמרא בקיאות ועיון, תנ"ך ומשנה בשינון, הלכה למעשה ולימוד החסידות.
- בנין האישיות עם אכפתיות לכלל ישראל והתקשרות לתורתם ופועלם של צדיקים.
- לימודי העשרה והרחבת הדעת בתחומים שונים.
- תעודת בגרות מלאה בשנה הרביעית.
- סיורים וטיולים לימודיים בדרכי אבות ומנחלי הארץ.
- חבורה קטנה ומשפחתית - פנימייה מלאה.

בשנה"ל התשע"ט ילמדו בישיבה א"ה ארבעה מחזורים (ט'-ב)
חבורה של תלמידים יראי ה', שמחים בלימודם ובעבודת בוראם
אם אתאים לך לאור תורה כפינוק וסאחה...
אם החסידות וארץ ישראל נעלמת לבינך!
אתה מוזמן אלינו!

לפרטים:
אחידע ליבמן 055-6650946
דוא"ל: yk156360@gmail.com

